

ASTRID GILMARK

Jag vet

Baksida-text:

Jag vet är utan tvekan en av de mest uppseendeväckande böcker, som på mycket länge utgivits i Sverige. En genom TV och artiklar i veckopressen känd svenska, Astrid Gilmark umgås dagligen med hädangångna, som vill att hon förmedlar en hälsning till någon kär efterlevande. Den hädangångne säger sitt namn och bevisar på olika sätt vem han var i jordelivet och Astrid Gilmark kan lämna andevarelsens budskap till en för henne fullkomligt obekant person, som kontaktat henne per telefon.

Liksom Jörgenssons bandupptagning av anderöster står vi här inför ett var tids stora mysterier. Självsäger fru Gilmark: Det finns endast en förklaring på dessa fenomen - **LIVET FORTSÄTTER OMEDELBART EFTER DEN LEKAMLIGA DØDEN.**

Kr. 11:75 + oms.

NYBLOMS FÖRLAG UPPSALA
Forsells boktryckeri AB, Malmö 1965

(Vidare illustrasjoner under er satt inn av r.ø. for denne web-utg.fra 2018)

INNEHÅLL	
<i>Denne inneh.satt opp for A4 papir</i>	side
Förord	
Jag såg den döde	
Gåvan	
Fisken och trappan	
Min andlige ledare	
Märta	
Karin	
Den anonyma	
Ett av fyra brev	
Den sköra tråden	
Uppenbarelsen	
Fågeln vid min svärmors grav	
Bland' vita blommor	
Skådespelarens älsklingspsalm	
Flickan med de tre namnen	
Mannen som hämtade skulpturen	
Den blå hyacinten	
Liljekonvaljebuketten	
Snöstormen	
Den förste mannens hälsning	
Negerflickan och hennes far	
Den holländska damen	
Min flygarvän i andevärlden	
Drömde om att bli sjuksyster	
Brevet från Norrland	
Damen i rokokosoffan	
Det omaka paret	
Guldberlocken	
De underbara föräldrarna	
Ateisten	
Tibetanen	
Fem röda rosor	
Mannen som inte kan glömma	
Hjälp mig finna honom	
Att se in i framtiden	
Nu vet jag	
Han dog i Finland	
Operationen	
En upplevelse i österrike	
De två kvinnorna	
Amerikabrevet	
Om döden	
Livet i himmelen	
Den yttersta domen	

FÖRORD

JAG VET att livet fortsätter efter döden. Jag har förmedlat 100-tals budskap från människor, som har lämnat sitt jordeliv och som har velat lämna tröstens ord till sina efterlevande.

Man säger att jag är medial. Därmed menas att jag kan uppfatta vibrationer från andra världar, få kontakt med andeväsen, se dem, höra dem och beskriva dem.

Man talar om hypnos, telepati, även de mycket märkvärdiga ting och tillstånd, men de kan inte förklara min medialitet. Om så vore fallet, skulle det betyda, att alla de personer som kontaktat mig för att få en hälsning från någon avliden, vore utbildade hypnotisörer eller hade förmågan att telepatiskt överföra sina tankar till mig. Detta är orimligt.

Det finns endast en förklaring och det är den, att det finns ett liv efter döden och att vi här på jorden kan få kontakt med dem som gått före oss.

Astrid Gilmark

Jag såg den döde...

Redan som barn hade jag märkliga upplevelser, som jag emellertid inte fäste mig särskilt vid, eftersom jag inte förstod dem. Det var först, när min mor talade om att hennes egen syster var "konstig och såg döda", som jag började fundera över vad jag sett och undra om det kanske också var något konstigt med mig. Jag höll därför tyst med vad jag "såg".

Jag satt i trädgården en eftermiddag, när min mor kom hem. Hon hade varit hos grannfamiljen, där mannen låg svårt sjuk i hjärnblödning. Hon berättade, att mannen dött på förmiddagen.

Jag blev mycket förvånad, ty jag hade alldeles nyss sett honom komma gående över vår gräsplan, men jag sade ingenting till mor.

En av de starkaste upplevelserna från barndomen hade jag innan jag fyllt 16 år. Jag satt och pratade med vår hund ute på trappan. Det var en skön sommardag och mitt på ljusa dagen. Omkring 15 meter från trappan fanns ett staket och en grind, till höger om denna en stor sten - just i slutningen ned mot inhägnaden. Mina blickar drogs mot grinden och även hunden såg ditåt. Luften vibrerade som man ibland kan se att den gör över en varm bilkylare. *Jag såg hur vibrationerna liksom formades till en gestalt och jag såg också att denna gestalt åtföljdes av en hund.* Jag såg inga klara färger, allt var som en grå dimma. Jag förnam tydligt, att det var en kvinna och hon var visserligen klädd som folk förr i världen men ändå inte uppseendeväckande ålderdomligt. Jag kunde se att gestalten gick runt stenen flera gånger och att hunden följde henne. Vibrationerna var så tunna att jag hela tiden kunde se "rakt igenom henne" men bilden av gestalten och hunden var ändå tydlig. Så såg jag hur kvinnan satte sig och lutade sig mot stenen med hunden vid sina fötter. Plötsligt rusade min hund upp och sprang blixtnabbt mot de båda vid stenen.

Med ens var bilden borta. Vår hund sprang runt stenen flera gånger och nosade och kom sedan ganska snopen tillbaka till mig. Jag kunde ju inte få veta vad han sett, men fann det troligt att vi båda sett samma sak.

Då jag berättar detta brukar folk fråga:

"Blev du inte rädd?"

Nej, jag blev inte rädd, det följer liksom en fridkänsla med och jag minns jag satt kvar en lång stund och förstod att jag sett något "konstigt". Jag begrep emellertid att det inte skulle gå för sig att berätta för någon om detta. Klokt nog teg jag också om upplevelsen. Min moster ansågs ju "rubbad", och inte ville jag tala om, att jag också var "rubbad". Hon hade någon dag tidigare besökt mitt hem och ett par dagar efter min egen upplevelse säger min mor:

”..... det har allt gått bra långt med stackars Edla, nu såg hon en kvinna ute vid stenen och inte nog med det, nu har hon börjat se hundar också”.

Om medialitet är ärftligt inom vissa släkter, vet jag inte. I min släkt är det nog bara den numera avlidna moster Edla som var medial. I min mans släkt däremot är detta inget märkvärdigt. Min svärmor har själv "sett" mycket och likaså hennes syster. Men det var så förr, att det talades mycket litet om detta. Jag har märkt, att om man vågar tala om sina egna upplevelser, så träffar man många personer, som är tacksamma att få berätta om sina oförklarliga upplevelser.

Gåvan

På sommaren 1947 tjänstgjorde min man i södra Sverige och vi hyrde del i en villa utanför Trelleborg.

Jag kom till, för mig, fullständigt främmande miljö och människor. Värden och värdinnan var ett äldre par med vuxna barn. Jag kallar dem i fortsättningen hr och fru L. Fru L. berättade om ett besök de gjort i Köpenhamn hos ett medium vid namn Einer Nielsen. Jag fick också läsa en del böcker bl.a. skrivna av pastorn Martin Liljeblad. Jag fann det märkligt - men *bara* därför att jag äntligen träffat någon människa att tala med om s.k. övernaturliga ting. Fru L. var litet skeptisk mot mig och sade ofta: "Astrid kanske bara lyssnar för att göra mej glad?" Hon hade svårt att förstå att en ung kvinna kunde vara intresserad av dylika frågor.

Jag slukade böckerna och läste dem om och om igen. Jag blev även bekant med familjens vuxna barn, men de lät mig förstå att mor pratar och att det var inget att bry sig om.

Aven hr L. berättade om oförklarliga upplevelser han haft. Men det var mest med fru L. jag samtalande om "livet i andevärlden."

Strax innan vi skulle återvända till Stockholm, tog hon mig med till en kvinna - fru K. - med stora mediala gåvor. Jag fick klart för mig att fru K. av sin omgivning ansågs vara "litet underlig".

Vi mottogs av ett vänligt, äldre par och bjöds på kaffe. Hemtrevnad, trivsel och lugn präglade deras hem. Fru K. hörde till de medier, vilka för att frambringa budskap delvis använder sig av ett glas som förs över en skiva med alfabetets alla bokstäver. Detta - liksom alla andra former av mediumska - var för mig då något nytt.

Vi satte oss vid matsalsbordet. Det kom budskap till fru K. personligen och även till fru L. Jag hade ingen tanke på att jag skulle få något budskap. Plötsligt stoppar fru K. "skrivningen" och säger: "här är så stilla i kväll, jag ser faktiskt duvor, vita duvor, det är ett gott tecken." Hon frågade, om jag tyckte det var "otäckt" att hon "såg" men jag försäkrade att jag inte fann något obehag i det.

Hon sade då: "det är någon här som vill tala till er, ni blir väl inte rädd?"

"Nej, vem är det?"

Fru K. satt stilla en stund och därefter förde hon handen till glaset som stannade över olika bokstäver och jag läste: 'jag är så glad att du fick tallriken, Astrid'.

Fru K. såg frågande på mig och ville veta om jag förstod budskapet. Det gjorde jag men svarade undvikande: "nej inte riktigt". Då skriver glaset igen: "det är ju Karin, visst förstår du". Därefter talade Karin om en del detaljer, som jag inte tänkt eller reflekterat över, för att bevisa att det verkligen var hon. Jag frågade genast:

"hur har du det, hur är det att vara död?"

Jag fick en beskrivning, som endast delvis finns i mitt minne, och eftersom jag inte skrev ner det ordagrant just då, kan jag ej återge det annat än nämna hennes glädje och befriande känsla. Hon omtalade att "mamma lider mycket men får snart komma över hit." Efter en tid såg jag i tidningen att hennes mor fått sluta sitt lidande.

Vad jag nu fått vara med om, kändes underbart. Jag tyckte detta var så fantastiskt, och jag ville tala

om för alla att "livet fortsätter och att man kan få kontakt med dem som gått före."

Jag hade inte berättat för fru K. om min väninna, som hastigt blivit sjuk och dött bara någon månad före mitt bröllop i juli 1946. Jag kunde inte heller påminna mig ha sagt något härom till fru L.

Aven om jag av en händelse råkat nämna Karins namn, fast jag inte mindes det, så var tallriken oförklarlig. Denna hade absolut aldrig nämnts. Några veckor efter Karins begravning hade jag nämligen fått ett brev från hennes mor och en gammal handmålad tallrik. Jag har den fortfarande i min ägo.

Karins mor skrev, att hon kände på sig att Karin önskade, att jag skulle ha en minnessak av henne. Jag malade själv på porslin och det är möjligt att det var en av anledningarna till att jag fick just denna tallrik.

En del av min längtan till Skåne i fortsättningen berodde på de besök, jag hoppades få göra hos fru K. och även på de värdefulla samtalen med fru L. Vi talade ofta om att resa till Köpenhamn och besöka det berömda mediet Einer Nielsen, men det skulle dröja till i april 1961, innan jag fick möjlighet besöka honom där. Många och märkliga är de budskap som kom "igenom" i Köpenhamn och kanske fick jag där "lärdomar" och en viss kunskap om ting, som man inte kan läsa sig till i någon bok.

Jag vill berätta om ett annat budskap hos fru K. - jag tror det måste vara sommaren 1952 eller 1953.

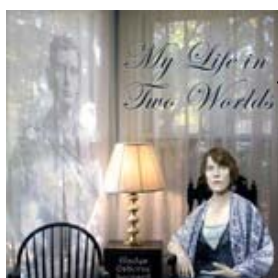
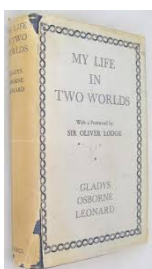
Min man och jag hade våren 1950 gjort en resa till Paris och på hemvägen gästade en väninna till mig, bosatt i Holland. Hon var svenska och gift med en holländare. Jag blev litet besviken på hennes gästfrihet - eller kanske snarare brist på gästfrihet. Vi hade träffats mycket ofta före hennes giftermål och det hade liksom varit självklart att hon skulle låna min brudklänning och jag ordna middag i vårt hem för hennes blivande släktingar, som rest upp till Sverige etc. etc. Jag hade alltså gjort en hel del uppoffringar och sökt hjälpa henne på många sätt. Jag kände mig ganska besviken efter mitt besök i hennes hem och hade nu inte haft kontakt med henne på ett par år. Några gemensamma vänner hade vi inte, varför inga som helst nyheter om henne kommit till mig.

Vid ett kvällsbesök hos fru K. skriver glaset: "det är Rose-Marie. Britt är svårt sjuk, ligger på sanatorium sedan två år, Eddy vill skiljas, skriv till henne, förlåt henne".

Jag blev verkligen häpen. Britts mamma hette RoseMarie. Jag fann budskapet synnerligen märkvärdigt. Men ändå kunde jag inte förmå mig att skriva. Jag vet, att jag skulle ha gjort det, men jag kunde inte. För omedelbar kontroll borde jag gjort det. Efter någon tid kom ett brev fyllt med idel tråkigheter. Britt berättade, att hon låg på sanatorium och att hennes man fått en ny kärlek

och ville bli fri och att hennes rara mamma hastigt hade dött. Då kom reaktionen. Jag minns att jag lovade mig själv att alltid göra som jag blev tillsagd, om jag fick budskap. Men det har jag tyvärr inte alltid hållit.

Jag återupptog kontakten med Britt och har även personligen besökt henne; men de samtal jag försökt få igång om detta märkliga budskap, ville hon inte lyssna på. Jag vill heller inte tvinga henne eller någon att lyssna mot sin vilja. Hennes liv har varit fullt av prövningar och hon anser, att det hjälper inte henne att veta att hennes mor lever vidare. Själv vill hon inte göra det och tror inte heller på det. Någon tröst kan hon inte förstå, att man kan få ut av den tanken. Jag har mött detta tänkesätt hos många. För en del har dock vissheten om fortlevnaden blivit till *styrka och kraft* i jordelivet. Under sådana förhållanden anser jag spiritualismen fyller en stor uppgift.

De mediale lever delvis i 2 verdener samtidig. Bildet her er av det engelske mediet Gladys Osborne Leonard (1882 – 1968) –som også brakte gjennom endel [info fra ww1soldater fra andre siden](#).

Fisken och trappan.

Att livet fortsätter omedelbart efter den lekamliga döden fick jag för tre år sedan ett ytterligare starkt bevis för. Det budskapet förmedlades i Uppsala genom ett medium, som jag träffade för första gången och som var totalt okunnig om både mig och mina eventuella bekanta i andevärlden.

Jag måste lämna litet förhistoria till händelsen för att läsaren bättre skall förstå.

För många år sedan lärde jag känna en författare. Vi träffades några gånger och vi trivdes ganska gott i varandras sällskap. Han berättade om märkliga upplevelser bland infödingar i främmande länder och om sina resor.

Vi gifte oss på var sitt håll. Han ringde någon gång och vi träffades också och pratade över en kopp kaffe. En gång visade han mig en teckning han skulle rama in, hans son hade gjort den och kallat den: "fisken som inte kunde gå i trappor". En lustig titel på en teckning, men den stämde bra in på motivet, ty fisken grät och stora tårar trillade ner, där den stod framför en stor trappa.

Fantasifullt så det förslög. Detta skulle jag aldrig dragit fram om inte ett budskap kom till mig och eftersom jag aldrig skänkte denna vän någon som helst tanke eller hade någon längtan efter honom, så fann jag budskapet så mycket märkligare. Visserligen omkom han i en olyckshändelse och jag läste och hörde talas om den men hade ingen anledning att engagera mig mer än inför vilken annan olycka som helst. För ett par år sedan hände följande.

Seanslokalen var i Uppsala. Det var kanske 18-20 medlemmar närvarande och mediet välkänt för de flesta men inte för mig.

Efter transtal med värdefull och vacker predikan följde budskap till de olika medlemmarna. Jag tyckte att det var ganska banala budskap och minns att jag tänkte:

"detta är väl inget särskilt bra medium, jag vill ha 100 % bevis." Sådana tankar bör man inte ha under en seans. Efter en stund kom mediet fram till mig. Hon sade, att en man vid namn Olle var här och att han var glad att se mig. Jag svarade: "jag känner ingen vid namn Olle på andra sidan". Mediet fortsatte: "han säger att han var författare och att han drunknat, han säger att det var en olycka". Jag bad mediet beskriva hans utseende. Hon beskrev honom perfekt. Mediet sade vidare: "han säger att du tyckte tavlan var så skojig". Jag erinrade mig inte just då teckningen, som han skulle rama in, men mediet säger: "han visar mig en fisk och en trappa, det kan det väl inte vara någon mening med, men han visar mej faktiskt det".

Detta räckte för mig. Plötsligt kom jag ihåg "fisken som inte kunde gå i trappor". Jag mindes den tydligt.

Olle har kommit ett par gånger senare genom andra medier och hälsat men aldrig givit sig tillkänna på ett så markant sätt som första gången.

En gång hade vi ett medium boende hos oss några dagar. En dag frågade hon mig, om jag hade en bror på andra sidan, vilket jag förnekade. Hon berättade då, att det var en man som såg ut så och så som ordnade och styrde i hemmet. På beskrivningen kunde det vara Olle, men jag ville inte gissa, jag ville veta.

Några månader senare är jag i Stockholm och går in i en seanslokal bland kanske 100 människor. Jag sitter ganska långt bort i lokalen. Bland de första budskapen kommer ett till mig. "Finns någon vid namn Astrid här?" Två damer svarade jakande. Jag var tyst och lät dem hållas. Mediet räcker ut sin hand och säger pekande åt mitt håll "jag tror det är där nere, jag får en man som säger att han ordnar med papper hemma hos dig, han har nyligen visat sig hemma hos dig", säger han. Några bänkar framför mig ropar då en dam: "det är min man, han är ofta hemma hos mej". .. Mediet fortsätter litet osäkert: "det måste vara hos någon annan, jag får namnet... här nämndes Olles efternamn fullt korrekt. Ej hans förnamn. Då först sade jag: "jag tror budskapet kan vara till mig". Mediet blir ivrigt och säger: "det måste vara till er, nu ser jag mannen tydligare."

Jag fick också genom detta medium bekräftelse på vad många andra medier sagt, nämligen att jag hade en andlig ledare bakom mig och att han säkert skulle ge sig tillkänna och leda mig i medialt arbete. Jag hade hört det av många medier, men inte närmare reflekterat över vad det skulle innebära.

Jag har besökt många seanser, både i grupp om 5-7 personer och i lokaler med närmare 100 personer och därutöver. Inte alltid har jag fått budskap - men när jag får - börja medierna oftast att tala om min andliga ledning och jag har från olika medier fått veta hur min ledare ser ut. Han framträder som österlänning. Självt hade jag då ej sett honom.

Min andlige ledare

Hösten 1960 besökte min man och jag föreningen på Karlavägen i Stockholm. Resan blev bestämd i sista stund och vi bilade ner med tre vänner från föreningen här i Uppsala. Vi kom rätt sent och fick sitta långt bak i lokalen. Mediet var en engelska, mrs. [Ena Twigg](#), vilken jag aldrig tidigare träffat eller hört talas om. Hon talade endast engelska och orden översattes av tolk, fastän de flesta säkert kunde mottaga budskapen på engelska. Hon pekade ner mot min plats och kallade mig vid namn. Hon sade därefter till ett av våra i Stockholm verksamma medier, som tager sig an mediala begåvningar och hjälper dem tillrätta, att det var order från andevärlden att hon skulle ta hand om mig och hjälpa mig i utvecklingen av mitt mediumskap. Jag fick inte lämnas ensam utan måste ha hennes hjälp.

Jag blev litet rädd och undrade, vad detta skulle innebära. Jag kunde dock besparat mig den oron för något "märkligt" inträffade inte. Visserligen fick jag en gång var månad sammanträffa med andra mediala personer och ibland kunde jag "se" och ibland förnimma saker och händelser, men något speciellt märkvärdigt tyckte jag inte detta var. Jag hade ej heller sett min egen ledare.

Jag frågade en gång ett medium, som beskrev honom för mig, varför jag aldrig själv fick se honom. Svaret blev: "första gången du ser honom kommer du bara att kunna uppfatta honom som en ljusstråle." Därmed fick jag nöja mig.

Min man och jag gästade [mediet Einer Nielsen](#)*) under det sista året hans mediumskap omfattade materialisationer. Olika gestalter byggdes upp liksom av dimma och kom och försvann i svepande rörelser. Vi fick båda budskap och hälsningar och såg tydligt och klart dessa gestalter. Hela tiden såg jag vid min sida ett långt, smalt ljussken, men uppfattade det som om ljuset kom från en fönsterspringa eller dylikt. Jag observerade det inte närmare bara konstaterade att det fanns där. Jag hade glömt bort vad mediet tidigare sagt om min ledare. Ett par dagar därefter träffade jag av en händelse en person, som är medial, och omtalade för henne om seansen hos Einer Nielsen. Hon sade då: "ja, men då var din ledare där, jag ser honom nu, han säger att han stod vid din sida men du tänkte inte på det, du såg honom som en smal strimma". Jag frågade:

"Hur kan du veta det?"

"Han säger det ju till mig nu, jag ser honom ju", svarade hon.

Efter detta blev jag betänksam. Varför skulle nu andra se min ledare men inte jag själv. När han nu äntligen visade sig för mig så var det som en ljusstrimma. Jag ville ha visshet, klarhet och inget mystiskt och dunkelt. Jag började tröttna på att höra talas om min ledare, som jag själv aldrig fick se. ***I min sömn kunde jag förnimma honom.*** Tydligen var det inte lätt för min ledare att komma i samklang och kontakt med mig, då jag var i vaket tillstånd.

Efter min första dröm-kontakt med en andlig ledare började jag ägna mig åt meditation och vila. Jag fick några vänner att samlas en gång i veckan vid en viss tid, en viss veckodag. Denna cirkel har nu arbetat med min utveckling i snart 4 år och vi anser samtliga, att vi fått mycket bevisbara och goda budskap. Det är nu möjligt för mig varje gång vi träffas i cirkeln att både se och även meddela de övriga, vad min ledare säger. Det har sagts oss, att vi sitter i cirkeln för att mediumskapet skall växa fram och att jag hela tiden liksom prövas från andra sidan. Det har sagts oss att vi skall vara kritiska och aldrig godtaga något utan kontroll. Så sker även, men på det sätt vi numera mottager budskapen, har vi kunnat pruta av på vår "naturligt kritiska" inställning och vi har kommit in i en fas i utvecklingen som gör att vi alla känner oss berikade av denna timme.

*)-som var et materialiserings-medium; noe som [the British direct voice medium Leslie Flint](#)
link til: [Martinus om mediale materialisasjoner](#)

Märta

Följande inträffade sommaren 1963, då en av vännerna i min utvecklingscirkel ringde.

Min vän Märta omtalade att två av hennes nära vänner gått över gränsen och att detta kändes svårt fastän hon så väl visste att de "fortfarande levde". Jag hinner bara säga till henne: "säg ingenting om vilka det är som är borta, för då blir det ju inget bevis, om de kommer till vår cirkel". Jag hann knappt avsluta meningen, förrän jag såg en man bredvid mig. Jag beskrev honom för Märta. Han talade om blommor, hon givit honom vid sjukbädden och han tackade för dem. Han höll fram en bukett margueriter, där det även fanns några blåklint. Han omtalade, att han gått över hastigt men legat sjuk länge. Det var även en del andra saker han berättade och som Märta direkt kunde konstatera måste ha sagts av honom. Vi talade länge efteråt om hur märkligt det var att Märtas vän skulle visa sig för mig medan jag talade i telefon, men jag skulle få vara med om ännu underligare saker.

Man talar om tankeöverföring och hypnos men ingen av dessa hypoteser kan jag acceptera som orsak till mina förnimmelser. Om jag var under hypnos, så skulle detta betyda att alla de som telefonkontaktar mig är utbildade hypnotisörer eller har en förmåga att till mig överföra sina tankar, vilket kanske kan hända i ett enstaka fall, men absolut inte varje gång.

Karin

Under hösten 1963 kom ett rikssamtal från en ort i Sverige, där jag inte har några bekanta. En dam presenterade sig för mig. Hon ville träffa mig vid något tillfälle då hon gästade Uppsala. Hon fann spiritualismen intressant men hon ringde för att tacka för ett program som gått i TV i hithörande frågor. Hon sade, att hon hade en kollega som var sa förtvivlad, ty hennes dotter hade insjuknat och dött under sommaren. Längre hann hon inte, då jag avbryter henne: "säg inte ett ord, jag ser en flicka här" och jag beskrev vad jag såg. Det var en söt och glad flicka i 15-16-årsåldern, mörk och med strålande färger. Jag hör namnet Karin och förstår hon heter så. Min beskrivning på flickans utseende stämde och min okända telefonvän sade, att hon omedelbart skulle ringa sin kollega och omtala detta. Jag bad henne att inte göra det, för då skulle modern ringa mig och vilja att jag "såg" hennes dotter igen. Hon skulle bara bli besviken, för jag kan ju inte trolla fram någon.

Om jag önskade aldrig så mycket att hennes dotter skulle träda fram och att jag skulle kunna förmedla någon hälsning - så är det inte något som bestäms av mig - andra lagar tycks gälla för att dylika bilder skall förnimmas.

Jag förklarade detta så gott jag kunde men efter 20 minuter får jag ett rikssamtal. Det var mycket riktigt flickans mamma och hon frågade förstås hur det var möjligt. Jag sade som det är, att jag inte kan förklara hur det är möjligt, men att jag helt säkert inte nu kunde få se samma bild igen. Då plötsligt får jag känslan av mycket starka vibrationer och frågar om möjligen den jag talade till är ljus men får till svar att hon är lika mörk som flickan, jag tidigare sett och beskrivit. Här liksom "tättnar" luften framför mig och jag ser en man, mycket ljus-lagd, sittande i rullstol. Han ser mycket skeptiskt på mig.

Jag beskrev hans utseende och det stämde på maken till den jag hade telefonsamtal med. Maken hade gått över gränsen för två år sedan. Min beskrivning stämde exakt in på hennes man. Han sade: "hunden hemma ser mig" och att han hade två små flickor hemma talade han också om. Han lämnade flera bevis för sin identitet och sade att "om min fru tror, då skall jag också tro". Jag frågade om hon kunde förstå, varför han sade så och fick då till svar, att det förstod hon visst. Hennes man hade varit ateist och hade förnekat allt som hade med religion och liv efter döden att göra.

Vårt samtal blev ganska långt. Jag uppmanade henne att omgående kontakta sin kollega och fråga om hon givit mig upplysningar om mannen i fråga, men fick till svar att det hade sagts så mycket som stämde med verkligheten och som kollegan var fullständigt ovetande om, att hon inte tvivlade på budskapets äkthet. Dottern fick jag emellertid inte se mera. Varför? Varför får jag se ibland? Varför får inte alla se som behöver tröst och stöd? Frågorna finns men svaren uteblir.

Den anonyma

Jag fick ett telefonsamtal från en stad i mellan-Sverige strax efter TV-utsändningen "Att vara spiritualist".

En damröst frågade, om hon fick ställa några frågor. Hon sade, att hon inte ville presentera sig - av hänsyn till sina anhöriga. Jag sade, att för min del fick hon gärna vara anonym.

Hon ville veta, om en person som är död fortsätter ett liv efter döden. Eftersom jag är av den uppfattningen sa svarade jag jakande, men medgav att jag har den största förståelse för den som inte kan tro. Jag är inte övertygad om att jag själv skulle kunna tro så säkert på detta om jag inte "fått se" in i en annan dimension. När jag talade om detta, blev jag starkt påverkad av min ledare och hörde mig säga till henne att hon inte får gå händelserna i förväg, hon måste gå igenom vissa provningar, man måste förstå att Karmas lag verkar och är olika för oss alla. Under tiden jag säger henne detta, kommer mina egna reflektioner in; varför ledes jag att säga detta för en vilt främmande människa och i samma ögonblick säger min okända vän i telefon: "fru Gilmark, varför säger ni så här, jag har tänkt taga mitt liv i natt, jag orkar inte leva längre". I samma ögonblick "ser" jag en man framför mig.

Jag beskriver hans utseende, talar om det han säger till mig. Hela tiden hör jag i telefon: "hur är det möjligt, hur vet fru Gilmark hur min fästman såg ut". Jag svarade henne, att jag intill denna stund inte haft en aning om varken henne eller hennes fästman men att jag såg honom, omtalade endast för henne, det jag såg och hörde. Han sade bl.a.:

"Du måste tänka på ditt barn" och berättade om barnet.

Vidare visade han mig vilket yrke han haft genom att hålla upp saker, han tillverkat. Han verkade orolig för damen jag talade med och bad henne innerligt att inte göra något förhastat för han skulle följa och hjälpa henne.

Han berättade episoder från hemmet och sade flera saker, som jag inte alls förstod innebörden av men som tydligen kunde ha sin stora betydelse för henne, för att visa henne vem han var. Eftersom jag inte känner någondera av dem och väl aldrig får se den som ringde eller återse den som var "död" så lade jag liksom händelsen åt sidan. På kvällen samma dag kom ett bud med blommor. Det var ett kort utan underskrift, att någon blivit "räddad".

Någon månad därefter fick jag ett telefonsamtal från Friedrich Jurgensson i Mölnbo. Han omtalade att han fått besök av en dam "som önskade höra sin fästmans röst". Hon hade omtalat för honom att hon ringt mig i Uppsala och att jag exakt kunnat beskriva fästmannen och var övertygad om att han levde vidare. Nu ville hon höra hans röst om det var möjligt hos herr Jörgensson. Jag fick reda på att kvinnan nu hade sina nerver under kontroll och någon tanke på självmord fanns ej längre. Huruvida hon hört sin fästmans röst via radiovågorna, känner jag inte till. ***Denna möjlighet till kommunikering tror jag dock blir något fullt naturligt i framtiden.*** Vid sidan av de verkligt stora tekniska framstegen kommer säkert vetenskapsmännen att av "en slump" upptäcka en andlig värld.

Det kan i framtiden bli möjligt att via radiovågor förmedla kontakt mellan två världar. Det måste på något sätt ha med vågor, vibrationer att göra att jag kan se in i en annan dimension. Jag är mottagare och det finnes tydligen någon utsändning" någonstans som jag tager emot. Att fungera som relä-station utan att kunna koppla av skulle vara ohyggligt. Jag är glad att jag endast "ser" spontant eller i min utvecklingscirkel. Att alltid få "se och höra" tror jag inte vore nyttigt för mig. Det sågs också ofta ifrån att stillhet, vila och meditation är nödvändigt för att jag skall kunna mottaga från andra sidan.

Nyligen på ett bröllop såg jag en märklig syn i en kyrka, men det är sällan jag sett något i kyrkor, fast jag ofta besökt gudstjänster.

Efter bröllopsmiddagen samtalade jag med prästen och vi kom att tala om andevärlden, och jag tänkte det må bära eller brista jag säger vad jag såg. Döm om min häpnad då han förstod och bekräftade det budskap jag framförde.

Det är med spiritualismen som med humlan och de lärda professorerna. De stod böjda fem st över

den lilla humlan. Den mättes, vägdes, granskades och enligt alla deras beräkningar var det orimligt att humlan skulle kunna flyga. Kroppen var för tung i förhållande till vingarna, ja allt kunde tala för att professorerna hade rätt. *Men den lilla humlan flög iväg fullkomligt oberörd av de lärdes utläggningar. Vetenskap, säger Adolph Huxley, är vad professorer tror just nu.*

Jag har ofta, när lärda vill prata med mig om dessa ting och framförallt de som är belastade med massor av teologi, tänkt på humlan. Jag tror att vi människor bundit oss i bestämda fällor av tänkande och därmed begränsar oss, särskilt när det gäller tanken på döden. Särskilt illa är de religiösa samfund som utnyttjar skrämseltaktik och hotar med "döden" som något fasaväckande. Och den som tror på det eviga livet - den står i förbund med Djävulen enligt andras mening. Kan tanken på en fortlevnad av den mänskliga själen betyda att man står i förbund med Djävulen? Hur kan Jesu ord så misstolkas. Hans förkunnelse på jorden gällde ju ett rike som inte var av denna världen. Även på korset undervisade han oss i sitt samtal med rövaren säger han:

"Sannerligen, sannerligen säger jag dig, redan i afton skall du vara med mig i paradiset".

Är det så orimligt att den själ vi har och som lämnar den lekamliga kroppen vid dödens inträde, lever vidare?

Måste man själv ha blickat in i den andra världen för att tro på fortlevnaden? Många måste nog det.

Jag berättar om mina upplevelser för att andra skall förstå att livet fortsätter efter döden. Jag tror alla måste söka sig fram till denna sanning för att kunna leva lyckliga på jorden. Många brev har jag fått från människor i vårt land som berättat om i mitt tycke märkliga upplevelser de haft, vilket bekräftar att livet fortsätter efter döden.

Ett av fyra brev

En händelse, som inträffat för några månader sedan, vill jag nu berätta. Dagligen får jag brev från människor som ställer frågor och ibland ber om personligt sammanträffande. Ofta hinner jag inte besvara breven samma vecka utan lägger dem i en korg, och besvarar dem allt efter tid och ork.

En dag kom fyra brev. Jag läste dem och lade dem ifrån mig. Denna dag hade jag speciellt mycket att göra och massor av ärenden på stan. Viktiga brev hade jag även att skriva och att svara på något av de fyra breven som kom i dag, var det inte tal om. Jag hade tagit på mig kappan och skulle just gå ut, när jag fick en kraftig impuls att besvara ett brev, som jag kunde taga med mig och lägga på lådan.

Jag tog av kappan och tog de fyra breven och fick åter en känsla av att jag måste besvara ett av dem. Jag läste igenom ett av breven en gång till men fick ingen bestämd uppfattning, varför jag skulle besvara just detta brev. Jag satte ett papper i maskinen och började skriva, tackade för det vänliga brevet, hänvisade till litteratur, gav adresser etc. Mitt i brevskrivningen blir jag medveten om att jag inte vara ensam. En personlighet påverkade mig. Jag skrev och skrev utan att själv formulera innebörden av orden. Jag fann det lämpligt att i slutet av brevet skriva att jag vid skrivningen förnummit en man vid min sida och beskrev honom. Han omtalade, att han legat sjuk i många år. Jag fick veta hans sjukdom och "känslan" var så stark att jag fick liksom blodsmak i munnen. Det var omöjligt att låta bli att posta brevet... men jag tänkte:

"Hur skall den som får detta brev uppfatta det?"

Dagen därpå, strax före klockan 10 får jag ett riks-samtal från damen som jag sänt brevet till och hon säger:

"Fru Gilmark, detta är ju fantastiskt! Ni beskriver min man, han var sjuk i många år i den sjukdom ni nämner, men det är så konstigt, ni har i ert brev skrivit precis så som han uttryckte sig, det är hans egna formuleringar i brevet. Jag känner ju så väl igen dem."

Jag frågade om hon tänkt speciellt mycket på honom, när hon skrev brevet till mig. Hon sade, att hon känt sig ensam, förtvivlad och ville tala med någon som kanske kunde hänvisa henne till litteratur i detta ämne, ty hon hade sett TV-programmet och detta hade blivit ett halm-strå för henne.

Den sköra tråden

Jag har en vän sedan flera år tillbaka som genom en olycklig händelse ville förkorta sitt liv. Vi har ofta talat om "problemet döden" som intresserar henne endast om hon kan få garanti för att det verkligen är slut, då man dör. Hon kan inte få det svar hon önskar utav mig - jag framhåller alltid för henne själens fortsatta levnad och att hon måste göra sin läxa färdig och får inte gå händelserna i förväg. Detta är heller inget problem längre, då livet nu åter ler mot henne. Följande hände i samband med denna väninna för en del år sedan.

Jag satt och skrev och blev medveten om att någon såg på mig. Jag såg upp och ser en gestalt, tunn, genomskinlig och plötsligt ser jag min väninna. Jag ropar till, ropar hennes namn högt, frågar vad hon råkat ut för och uppmanar, ja, tigger henne om att gå tillbaka till sin kropp.

"Gå tillbaka till kroppen, gå tillbaka till kroppen", ropade jag. Så var hon försvunnen igen. Jag blev så upprörd att jag omedelbart ringde min man och berättade händelsen.

Jag lyckades inte få tag i min väninna men väl i hennes man efter någon vecka. Jag fick då veta att min väninna funnits medvetlös i sin lägenhet och i tre dagar svävat mellan liv och död. Vi har efteråt talats vid om detta men **själv har hon inte något minne av sitt besök hos mig...** eller möjligen vill inte minnas. Kanske hon dock upplevt något av ett fortsatt liv "efteråt" eftersom hon nu tagit sig samman och har lättare att leva vidare.

En kväll besökte jag en väninna i Stockholm och låg över natten i hennes gästrum. Hon är gift i Sverige sedan en del år tillbaka men född utomlands. Jag känner inte hennes släkt. Jag vet att hon har en syster och en mor i livet. Den natt, jag sov i hennes gästrum, blev jag medveten om en personlighet. Han sade sig heta Alexander. Jag slog ifrån mig vibrationerna, ville helt enkelt inte "se och höra" något. På morgonen när jag vaknade kommer åter namnet till mig och jag ser tydligt och klart hur Alexander ser ut. Det är synd att jag här måste vara så diskret att jag inte kan återge samtalet.

Vid morgonkaffet omtalade jag emellertid för min väninna upplevelsen. Hon såg misstänksam ut men sade:

"Alexander hette min pappa. Han såg faktiskt så ut Jag frågade då om hon hade talat med mig om sin pappa. Det hade hon inte gjort.

Jag fick i alla fall se hennes far. Varför vet jag inte. Men jag såg honom och min väninna hade inte önskat att han skulle "visa" sig eller ge sig tillkänna.

Uppenbarelsen

Jag vaknar en natt. Det är mörkt ute, tyst och stilla. Inte ett ljud hörs i huset. Jag smyger mig upp och tittar in i min mans sovrum. Han sover, går in i pojkarnas rum. De sover också. Går åter in i mitt rum och släcker lampan och försöker somna om. Med ens blir jag medveten om att "det är något i rummet" fast jag inte kan förnimma något. Jag tänder ljuset och börjar läsa.

Då plötsligt, hårt, nästan metalliskt hör jag en knall. Jag ser ett sken som gör att jag håller för ögonen och jag blir rädd. Jag minns att jag säger högt: "Vad är detta?" Då kommer ett lugn över mig, en frid, så olikt alla andra tillstånd av ro och vila att jag ej med ord rätt kan återge denna överjordiska fridkänsla. Jag håller fortfarande händerna för mitt ansikte, ty skenet har varit så starkt att jag tycker det gör ont i ögonen. Jag är rädd och tänker att inte Bengt vaknar av den här smällen och kommer in". Jag upplever nu intensivt en absolut tystnad som om jag befinner mig i en jättestor hangar, alldeles ensam. Så hör jag

en röst som talar till mig. Jag ligger ju i min säng, men jag "ser" med händerna hårt tryckta över ögonen, ser mig själv på knä och en majestätisk gestalt med sin ena hand på mitt huvud, i den andra håller han en bok. Vad han sade kan jag inte återge ännu.

Jag hade inget begrepp om tiden. Kanske uppenbarelsen varade 3-4 minuter men den inrymde för mig personligen mera än allt vad jag räknar med att kunna uppleva under hela min levnad på jorden.

Morgonen därpå frågade jag min man om han sovit gott. "Har du inte blivit störd av någon knall eller skott?" Men det hade han inte.

Jag kunde inte berätta något. Det gick två dagar innan jag överhuvud taget kunde berätta något och då bad jag en väninna, som är en sann kristen, att komma hem till mig.

Det var dock med allra största svårighet jag kunde berätta upplevelsen för henne i sin helhet. Hon känner mig väl, vet att jag är ödmjuk inför den medialitet jag äger, vet att jag inte behöver skapa sensation omkring det jag "får". Hon förstod det budskap som givits mig och säger mycket klokt: "detta skall vi vara mycket rädda om".

Fågeln vid min svärmors grav...

En vacker höstdag för en del år sedan följde jag min svärmor till familjegraven i Örebro. Min svärmor, som var av konstnärlig läggning, njöt av alla underbara höst-färger. Hon sade: just nu bär jag själv höstens färger, ty människans liv kan liknas vid årstiderna. Hon sade sig uppfatta livet som mycket rikt just nu trots att hon älskat alla sina åldrar. Men så kom det över henne ett vemod och hon började tala om "vintern och den dag som måste komma, då hon själv skulle vända hit till graven för att stanna. I själva verket hade min svärmor en mycket ljus och förtröstansfull tro om att livet inte slutar vid graven, men just nu blev hon tankfull. Hon sade: "jag vill inte tro att detta skall vara en slutstation, det måste finnas en fortsättning." Just då fick vi syn på en fågel som trippade på gången framför oss. Plötsligt utropar min svärmor: "*om det finnes en fortsättning och detta inte är slutet då skall jag be en liten fågel komma och sjunga för er, då skall ni veta att jag lever vidare.*" Både min man och svarade, ja gör det, och om vi går före till denna grav, så gör vi likadant.

En del år gick efter vårt samtal. Så kom den svåra dag då vi måste taga avsked av en underbar mor och svärmor vid graven. Det var gråkallt och blåsigt, en tidig vårdag. Många människor var samlade vid graven. Kistan var nedsänkt och prästen läste bönen. Då hör vi plötsligt hur en kvittrande fågel kommer flygande och sätter sig i trädet intill graven. Den uppträdde riktigt störande. Vi mindes vårt samtal, min man och jag. Alla såg upp mot trädet på den livliga fågeln som hoppade från gren till gren ivrigt kvittrande. Jag såg på andra träd om fåglar uppförde sig lika där. Jag kunde varken se eller höra någon annan fågel än just denna, som bar sig åt paa ett sätt som jag aldrig sett maken till. Jag vet nu att detta intermezzo verkade störande på de övriga, ty varken min man eller jag kunde dölja den glädje och den lycka vi kände. Lycka och glädje hör ju inte ihop med begravningar, enligt vad vi får lära.

Vår begravningsritual är i mitt tycke hemsk. I vår svara sorg efter en kär anhörig tvingas vi höra av jord är du kommen... jord skall du åter vardas... "Herren din Gud skall uppväcka dig på den yttersta dagen".

Bland vita blommor...

Jag får telefon från en stad i landsorten. En bedrövad kvinna ringer mig och säger att hon kommit överens med sin fästman att om jordelivet verkligen fortsätter så skulle de försöka ge varandra bevis härför. De hade börjat tala om detta efter att ha sett TV-programmet "Att vara spiritualist.. ." De hade tidigare inte vågat tala om döden ty hennes fästman var hjärtsjuk och därför var ämnet alltför känsligt. Nu undrade den för mig okända damen om jag möjligen... Jag ber henne kontakta de föreningar som finnes i hennes stad och i närliggande städer. När hon skriver upp de adresser jag ger henne, känner jag vibrationer och omtalar detta. Fram tonar bilden av en man. Han håller vänster hand mot sitt hjärta och säger: "det är jag, det är Erik, jag lever, jag är bland vita blommor". Jag hann se precis hur han såg ut... så tonar vibrationerna bort. Det hela gick så snabbt att jag inte ens hann ställa någon fråga till honom. Jag får då veta av damen som ringt upp mig att detta med vita blommor stämde, likaså mannens utseende och namn, de vita blommorna var en "kod", kan vi säga. Hon berättar att hennes fästman gått bort för två dagar sedan och att hon i sin förtvivlan ringt mig för hon måste få veta att han ändå på något sätt levde. Hon kunde inte acceptera att död och förintelse skulle vara slutet för en underbar människa.

Jag har haft glädjen att kunna förmedla ett budskap till samma kvinna några månader senare och då bevisade hennes fästman att han kunde vara i hennes närhet och gav henne tröst och stöd. ***Han omtalade bl.a. att det efter befrielsen från den jordiska kroppen endast var de själsliga egenskaperna som betydde något och att han bland likasinnade kände en lycka som inte kunde jämföras med jordisk.*** Han var dock starkt knuten till sin fästmö och trädde därför i förbindelse med henne. Hon frågade:

"min längtan efter dig är så stark, men jag stör dig väl inte?"

"Dina kärleksfulla tankar når mig som ljusknippen, men din sorg gör mig ont... **tänk på mig som levande och lycklig,**" blev svaret.

Skådespelarens älsklingspsalm...

I december månad fick jag telefonsamtal från en dam som presenterade sig och sade, att hon trodde på att livet fortsätter efter döden. Hon omtalade, att hennes fader låg mycket svårt sjuk och undrade om jag möjligen kunde veta om det var meningen att han skulle gå ifrån henne.

Det finnes ingen möjlighet att få veta detta. Jag tycker det är mycket vist ordnat att vi *inte skall* veta detta heller. Jag sade till henne, att vi i svåra stunder faktiskt inte har annat att göra än att knäppa våra händer samman och förlita oss på att vad som sker - trots allt – är GUDS VILJA.

Jag tror dödsdagen är bestämd, vare sig vi sitter i ett flygplan, ligger i vår säng eller går över en gata. Den dag och den stund som är förutbestämd för uppbrott kan ingen hejda.

Medan vi samtalar, uppfattar jag vibrationer och hör som från ett ljudband, där musik tonar bort, underbar sång. Jag omtalar detta och ser framför mig en ståtlig kvinna. Hon är oändligt mjuk och fin till sitt väsen. Jag kan säga det, ty hon liksom smälte in i mina vibrationer och jag upplevde hur hon var. Vibrationerna var så olika mina egna - kanske var det därför de framstod så tydliga. Jag fick veta att hon var operasångerska. Jag bad om hennes namn. Helt säkert sade hon det också men jag förmådde inte uppfatta det. Jag hörde emellertid den finska dialekten tydligt och fick veta att det var modern till den nu mycket sjuke mannen. Hon hade varit operasångerska och var finska. Jag fick se många hädangångna och fick ***veta att de flesta i den släkten nu var samlade på den andra sidan*** och den jag talade med nu var en av de sista på den grenen. Detta stämde.

Damen i telefonen frågade, om jag inte kunde få veta hur det skulle bli med hennes far. Jag fick inget direkt svar härpå men fick en syn så underbar att det var svårt förklara den. Emellertid försökte jag så

gott jag kunde beskriva den och detta skänkte lättnad för dottern, ty hon förstod att något ljus och oändligt kärleksfullt väntade hennes far, när han blev löst från kroppens sjukdom och lidandet. Jag hörde: "när den svåra stunden är inne och du måste taga avsked kommer vi till dig och du skall känna glädje och genomströmmas av en underbar lycka".

Första dagarna i januari fick jag åter ett telefonsamtal och fick veta att fadern nu var död. Budskapet från far-modern, operasångerskan, hade hållit henne uppe i sorgen och vad som var det märkligaste; vid begravningen hade hon känt glädje, förtröstan och lycka. Hon hade gripits av en lycka, som var så stark att hon måste ge uttryck för den i sång. Hon bad prästen att få sjunga sin fars älsklingspsalm. Men efteråt hade hon inte förstått att något dylikt kunnat hända, att hon skulle förmå sig eller ens kunna sjunga vid faderns bår. Under vårt samtal förnam jag starka vibrationer och jag sade:

"Jag tror er pappa är här".

Vårt samtal fortsatte och plötsligt får jag en känsla av att inte få fram orden. Jag omgavs av mycket starka vibrationer och kände tydligt en annans personlighet intill mig. Jag nämnde det obehag jag kände och får veta att mannen som gått över haft strupcancer. Jag tyckte detta var obehagligt och försökte komma ur "vibrationsfältet". Så känner jag en obeskrivlig lättnad och ser i stället framför mig en man med sympatiskt utseende. Han gör en chevaleresk bugning, slår ut med handen, mycket teatraliskt, och säger: "min nådiga till er tjänst"... eller någon liknande fras.

"Det *måste* vara min far", säger damen. "Han var skådespelare, gesten är typisk för honom". Men det var tydligen mer som var typiskt.

Han böjer knä, fattar min hand och kysser den. Scenen var faktiskt mera passande för en teaterscen än i hallen hemma hos mig.

"Min far gjorde alltid så. Fråga honom om han hörde min sång, fråga efter hans älsklingspsalm"... Då slår mannen ut med båda armarna och säger "Blott en dag, ett ögonblick i sänder"... Det var psalmen.

*

Människor som aldrig fått en hälsning eller ett budskap från andra sidan säger alltid: "har inte andarna något att säga? Berättar de inte hur de har det. Det de säger verkar så banalt".

Det finns underbara seansprotokoll där man kan lära hur de leva. Jag har själv genom min ledare mottagit budskap som varit av den art att min man omedelbart sagt "det kan du inte själv ha tänkt ut, det är då säkert."

Om man har andlig ledning, så utgår man ju självklart ifrån att denna skall komma ifrån en intelligens som är långt större än ens egen. Men skulle det tjäna något till att publicera dessa protokoll? Jag tror det inte. Tiden är nog inte mogen härför. ***Det viktigaste för människan är att hon först får komma till klarhet om att livet fortsätter efter döden.*** När hon väl börjat förstå och få bevis för detta, då, men först då, kan hon tillgodogöra sig de lärdomar, de visdomens ord, som kommer i form av budskap från en andlig värld.

Vet man att livet fortsätter, då kan sorgen och saknaden mildras. Döden är en skilsmässa - men ej för evigt. De som hör samman mötas åter. Jag har fått många bevis att så är fallet.

Flickan med de tre namnen

Jag fick ett telefonsamtal från en stad i Norrland, från en olycklig kvinna som förlorat sitt enda barn, en dotter. Hon tillhörde en frireligiös församling och visste att hon skulle få obehag om man där fick veta att hon kontaktat mig. Hon riskerade till och med att bli utesluten. Jag frågade henne varför hon gick emot sin församling och ringt mig. Hon förklarade, att hon ville veta om det var sant att dottern endast sov och skulle uppstå på den yttersta dagen. Sorgen var så svar att bära att modern inte orkade leva vidare utan också ville "sova". Jag svarade som jag alltid gör att människor har rätt att tro vad de vill. Vi ha ju alla fått ett visst mått av förstånd och detta får vi använda, oberoende av vad andra anser att vi skall tro och tänka. "Om ni är nöjd med den tro er församling ger er, så bör ni nöja er med den."

Hon var djupt olycklig. Hon kunde inte nöja sig med vad församlingen gav henne. Jag greps av förtvivlan över att tron på ett liv efter detta skall vara så svår att förstå och bad: "gode Gud, låt mej hjälpa henne".

Om detta var ett lösenord vet jag inte, men framför mig får jag se en ljusgestalt som utstrålade vänlighet och godhet.

Jag minns att jag sade: "er dotter måste ha varit en ängel redan på jorden". "Ja, fru Gilmark, detta är rätta ordet". Så försvann synen och i stället fick jag en annan slags vibrationer som lät mig förstå att flickan som gått över varit mycket sjuklig. Till sinnelaget var hon som ett stort barn fastän hon var betydligt över 20 år gammal. Modern sade: "jag saknar henne mycket, hon var allt jag hade och ensamheten är svar. Min man är oftast ute på resor..." Då säger flickan: "Jag har träffat min riktiga pappa här". Detta var riktigt. Jag fick veta att flickans far dog när hon var 8 år gammal. Hon hade alltid kallat sin pappa för "min riktiga pappa" och den andre mannen, som modern gift om sig med för "pappa". Modern frågade, om jag kunde se honom men det kunde jag inte, inte då. Modern frågade då, om inte flickan kunde säga sitt namn.

"Det kan hon säkert", svarade jag, "men det är inte säkert, att jag kan uppfatta det".

Mycket starkt hör jag då:

"jag hade tre namn men inget stod i almanackan".

Modern bekräftade, att detta stämde. Det var svårt för mig att uppfatta namnen men jag tyckte det sista lät som Lena. Det var fel. Det skulle vara LENKA. Ett ganska ovanligt namn. En del andra budskap kunde jag förmedla till modern.

Några månader efter detta samtal ringd hon åter. Hon tackade för den tröst det tidigare budskapet skänkt henne - men nu i dag var hon ledsen och saknade sin tös och undrade om möjligen... Hon hinner inte uttala sin önskan. Jag ser åter dottern, denna gång hand i hand med en man. Han ser glad och hurtfrisk ut. Flickan säger:

"jag har min riktiga pappa med mig. Vi är ofta hos mamma och i går skojade vi med henne. Tala om det för mamma; det var vi som var där". Jag fick en känsla av att det varit något i görningen, som modern måste ha märkt, varför jag omtalade vad flickan sade. Jag fick veta, att modern kontaktat mig i dag av den anledningen, att hon förstått att dottern försökt ge sig tillkänna på något sätt. Hon berättade:

"Jag var ensam hemma i går och plötsligt när jag sitter vid köksbordet saknar jag ett föremål, som nyss fanns där. Jag letar överallt och känner på dörren och fönsterna. Det var så oförklarligt och tänkte att någon varit här och skojat med mig. Dörren var låst, fönstren hade hakarna på. Maken var bortrest. Jag utbrast då för mig själv: "är det du min lilla flicka, som skojar med mig?" Då hade hon hört två mycket hårda knackningar i köksbordet. Någon timme senare hade föremålet återfunnits på köksbordet.

Därför ringde hon mig nu. Jag fick återigen kontakt med hennes första man och han säger: "det var jag som skojade med dig igår, förstod du inte det?" Jo, det kunde hon tänka sig. Han hade alltid tyckt om oskyldiga skämt. Han visade sig precis såsom han varit i livet och hon sade att det var det allra bästa bevis, hon kunde fått.

Det är olika från fall till fall hur länge man kan behålla andevarelsernas utstrålning och uppfatta deras vibrationer. Därför bli budskapen ibland längre, ibland kortare. Vibrationerna kan vara tydliga, ibland liksom vågor som flyter in i varandra, tunnas ut, stabiliserar sig och försvinner. Under tiden pågår "sändning", kan man kanske säga. Jag fungerar då som mottagare. I dag, när vi har radio och

TV, borde inte detta vara svårt att förstå. Sändningen sker från en personlighet som gått över gränsen till vad vi kalla död. Sinnena skärps, när vi lämnat det lekamliga höljet.

Många författare och konstnärer arbetar under stark inspiration från intelligenser som gått över gränsen. Många ledes i sin dagliga gärning av starka, goda impulser från en andlig värld. Det är därför av vikt hur vårt tankeliv är inriktat. Är det positivt och rent drager vi till oss likasinnade personligheter. Själv har jag upptäckt bönenas makt och kraft. Inte den bön som läses med läpparna. En bön skall utgå från hela ens väsen, en bön ställd till den goda kraft, vi kallar Gud. Jag tror på Jesu Kristi enkla lära, så som Han predikade den i Bergspredikan. Det är ju ord som inte kan missförstås. Jesu lära är kärleksfull och den är förlåtande. Den visar oss den väg, vi skall följa. Vi försöker väl gå den rätta vägen, men misslyckas oftast. Men vi har fått en ofattbar nåd och det är att vi får börja om på nytt. Här kommer läran om reinkarnationen att få sin betydelse. Det vi sår, det skall vi ock skörda, i detta liv eller i kommande. Därför dömes vi inte av några domare. Vi dömer oss själva, eller rättare sagt våra gärningar dömer oss. När vi sedan skörda och skörden är mindre god, då klaga vi högljutt. Men det är vi själva, som sätt en gång. Jesu ord: "allt vad i viljen att människorna skola göra Eder, det gören I ock dem", det är ord vi dagligen och stundligen borde tänka på. Om vi verkligen tänkte på innebörden av dessa ord, skulle mycket vara vunnet till mänsklighetens bästa.

Mannen som hämtade skulpturen

För ett par år sedan besökte jag en gammal, god vän som har samma övertygelse som jag själv om att livet fortsätter efter döden. I sin trädgård hade han en mycket vacker skulptur och sade att en kopia av den fanns vid hans familjegrav. Jag frågade honom, varför han placerat den på en kyrkogård. "Du tycker

ju inte om kyrkogårdarna och du kommer väl inte att stanna där". Min vän svarade, att kroppen skall ju ändå ha en plats och "när jag väl kommit dit, skall jag gå därifrån och ta med mig statyn till dig."

Vi talade om litet av varje men min vän återkom till statyn och sade: "jag skall ta med statyn, när jag en gång fått komma till andra sidan".

Något år efter detta samtal fick min vän lämna jordelivet. På en seans helt nyligen med ett mycket gott medium, som inte känner min vän närmare eller känner till hans bortgång säger mediet: "Astrid, det är en äldre man här. Han är så ivrig att få en hälsning till dig. Han bär på en liten staty" - mediet beskrev den - "och säger att nu kommer han och han vill visa att han höll sitt löfte. Han vill du skall veta att han har statyn med sig."

Jag fick genom samma medium flera andra budskap men utelämnar dem därför att de sakna intresse för utomstående.

En viss kommunikering har jag haft med en väninna som vistas för studier i Paris. Plötsligt har jag ibland "känt" hur hon haft det, vad som väntade henne. Hon har en mycket kär vän i andevärlden och det är förmodligen han som ger mig upplysningarna. Jag har ofta skrivit till henne och låtit en annan personlighet diktera brevet och min väninnas brevsvaret har alltid visat, att hon kunnat förstå det som meddelats i mina brev.

Helt nyligen fick jag en impuls att sända ett vykort med förgätmigej till henne. Jag nämnde klockslaget, då jag mottog impulsen. En vecka senare får jag brev, att just den timmen, den dagen vandrade min väninna på Seine-stranden och beundrade blommorna och hade stannat inför två stora korgar med just denna blomma. Hon är inte medial, men hon har fått bevis för fortlevnaden, därför hade hon "samtalat" med sin vän just vid dessa blommor, vilka hon beundrat mycket.

Den blå hyacinten

Det jag nu berättar hör samman med min tidigare omtalade väninna i Paris. En familj i vårt umgänge har en dotter som är medial i mycket hög grad. Dagen före julafton kom hon till mig med en blå hyacint. Jag fick veta följande:

"Du skall ha denna hyacint, det är en viss betydelse med den och att den är blå, jag kan inte säga mera, jag har fått ett budskap men förstår det inte riktigt själv." Jag blev litet konfunderad men tänkte som så att finns det en förklaring så kommer den väl.

Dagen före nyårsafton får jag brev från min väninna i Paris. Hon skriver följande: "jag sitter i mitt trista rum som saknar allt ifråga om julstämning. Dock gläder jag mig över en blå hyacint som jag inhandlade dagen före julafton. Hur innerligt önskade jag inte då, att jag skulle 'kunna sända en av dessa underbara blommor även till dig - ty denna blomma betydde så mycket för oss - hon nämnde här namnet på sin döde vän. Jag känner hans närvaro - men ser honom aldrig".

Jag tyckte själv att det var ganska märkligt, när jag i brev omedelbart kunde meddela henne att jag faktiskt fått en blå hyacint.

Liljekonvaljbuketten

En vän till mig, som djupt sörjer och saknar sin mor, ringde mig strax före jul. Hon hade fått bevis om moderns fortlevnad men var i behov av tröst och önskade tala med mig i hopp om att få någon hälsning. Jag har gästade hennes hem. När jag såg bilden av moderns rum och såg en bukett liljekonvaljer vid hennes porträtt, sade jag: sa snällt av dig att sätta liljekonvaljer vid hennes porträtt, det är hon säkert glad för eftersom hon visar mig det".

"Det finns inga liljekonvaljer där", fick jag till svar. Bilden av liljekonvaljer kvarstod emellertid. Min väninna sade då, att hon under dagen inköpt liljekonvaljer för att uppvakta en person och jag hör då modern säga namnet på den person som skall ha blommorna. Modern sade:

"jag följer dig, hälsa från mej också".

Det kom andra budskap till min väninna som bevisade för henne att modern kunde följa henne och att hon var medveten om vad som hände och skedde i hemmet. Allt stämde, utom att min väninna förnekade att liljekonvaljer fanns vid porträttet, men sade att hon skulle köpa och sätta dit.

Ett par dagar senare ringer hon och ber om ursäkt att hon inte ringt tidigare och berättar följande. Omedelbart efter vårt samtal gick hon upp till moderns rum och där stod en glasvas med liljekonvaljer. En släkting, som dagen innan kommit på besök för att fira jul med min väninna, hade satt in blommorna och åter stängt dörren. Rummet användes inte av någon, ty det fanns gästrum, där släktingen bodde.

Helt nyligen fick jag vid ett telefonsamtal med min väninna veta att samma släkting fortfarande vistades i hemmet och att köket just målades om och en del andra saker. Detta berättade inte min väninna - vilket man väl kunnat tänka sig - utan jag fick veta det av hennes mamma som ger sig tillkänna i allt tydligare vibrationer.

Snöstormen

Helt nyligen fick jag ett rikssamtal. En dam ber att få vara anonym och säger att hon är realist. Jag svarade, att detta har jag gemensamt med henne, men att jag förmodade att hon också var ateist och att våra uppfattningar där skilde sig, då jag har stark Gudstro. Samtalet började med frågan om jag kunde söka rätt på en person som är försvunnen. Det kan jag inte och jag hänvisade henne till vederbörande myndigheter. "Saken låg nu inte så till," sade hon, men hon ville inte lämna mig några upplysningar. Jag frågade varför hon ringde mig. Jag var mycket upptagen just då.

I samma ögonblick ser jag en "flygarvän." Han ser på mig och ser så glad ut. Min *egen* tanke var då: kan han ha med försvinnandet att göra, varför jag frågade om den person som var försvunnen möjligen tillhört flygvapnet. Mycket riktigt, så var det. Jag sade: "är det er man". "Fru Gilmark, jag vill inte lämna några upplysningar", blev svaret. Jag sade, att detta var bara bra för om jag fick se eller uppfatta något så var det bäst att jag inget visste i förväg. Då ser jag bredvid min unga flygare en annan flygare. En ung rar pojke omkring 22-23 år gammal och hör ett namn, men ej så tydligt, hör att det är kort och att det är A som hörs bäst. Hans namn var Jan. Jag sade då: "detta måste vara er son i alla fall". Det var det också. Modern frågade, om han kunde säga hur han omkommit och var planet fanns. Då upplevde jag något märkligt. Vibrationerna omkring mig upplevde jag som om jag vore i en snöstorm. Min kropp vrides åt höger och så plötsligt är jag ute ur snöstormen och det är klar himmel. Modern omtalade då, att planet försvunnit i en svar snöstorm och att planet inte hittats. Jag ser då en bergvägg högst upp, sedan en sluttning och det är töväder och snön är borta fläckvis.

"Jag tror inte man finner planet förrän snön börjat smälta bort", säger jag. De båda flygarnas vibrationer tunnades ut och jag ser en dam, mycket tydligt och klart. Hon berättar en del som gör att damen i telefon kunde känna igen henne. Beskriva henne var lätt ty hon visade sig mycket tydligt.

Efter detta frågade jag hur nu realisten uppfattade det jag berättat.

"Ja, det var ju märkvärdigt", det måste hon medge.

Jag sade då, att eftersom jag inte kände henne och ännu mindre de två personer som tillhörde henne, så ville jag veta om det var rätt och riktigt det jag beskrivit och de budskap hon fått. Allt stämde. Jag sade då: "låt oss nu anta att ni tänkte mycket starkt på er son - men låt mej veta - tänkte ni på damen?"

"Nej, inte ett ögonblick. Det var flera år sedan jag tänkte på henne, jag har alldeles glömt bort att hon funnits

Vi kom då överens om, att det som var en verklighet för mig också kunde accepteras av realisten.

Att livet fortsätter efter detta jordeliv är för mig det enda logiska, det enda rättvisa och enda tänkbara. Att vi många gånger ha anledning att hoppas att det inte är så, är en helt annan sak.

Att det inte beror på mig själv att jag kan förmedla budskap torde med önskvärd tydlighet kunna framgå av det jag berättar. Det *gives* mig. Jag känner mig påverkad och kan återge det jag ser eller hör. Märkvärdigare är det inte.

Den förste mannens hälsning

En förmiddag ringer telefonen. Jag är i färd med att stryka tvätt och springer ifrån. En dam i telefonen frågar om hon får störa och jag låter väl ganska jäktad förmodar jag och låter henne förstå att jag just nu har mycket att göra. Hon låter förtvivlad och jag tycker synd om henne. Jag säger, att jag måste ta ur strykjärnssladden. På väg tillbaka till telefonen känner jag starka vibrationer och förstår att det är meningen att jag skall förmedla ett budskap från andra sidan. Den för mig okända damen i telefon berättar att hon nyligen blivit änka och att hon vill be sin man om förlåtelse, ty hon förstod att hon inte varit snäll mot honom alla gånger. Nu undrade hon, om jag möjligen kunde få kontakt med honom och framföra hennes bön om förlåtelse.

Jag säger, att detta kan hon bäst göra själv i sina tankar och om hon verkligen ångrar sig, så är säkert mycket förlåtet. Under vårt samtal får jag en känsla av att vibrationerna tilltager och plötsligt får jag se en trevlig yngre, magerlagd man som skrattar och säger: "jag har varit död i 20 år. Jag dog på arbetet med vägen, bed henne vara glad, hon har minsann haft det svårt på sista åren". Här blev jag konfunderad. Här talade jag med en dam som var nybliven änka och här fick jag vibrationer från en man som varit död i 20 år - hur kunde nu detta hänga ihop. Jag såg ju honom. Jag hörde ju honom. Jag vidarebefordrade budskapet till den okända i telefonen. Hon utropar: "nej! men fru Gilmark, det är min förste man. Han har varit död i 20 år. Han dog under arbetet på vägen. Hur kan fru Gilmark se honom, jag vill ju att fru Gilmark skulle se min sista man.

Samtalet blev ganska långt och mannen gav sin hustru många kloka råd. Detta var ett verkligt bevis om själens fortlevnad.

Jag frågade om hon till mig uppgivit sitt namn i telefon. Svaret blev nej. Jag frågade då, om hon trodde att jag kände henne. Nej det kunde jag inte göra. Hon bodde långt ifrån Uppsala och vi hade aldrig träffats. "Om fru Gilmark sett min siste man så hade det varit konstigt, men detta att den förste kom och även omtalade sitt rätta namn - det är det märkligaste jag upplevat."

Visst var det märkligt. Det tyckte jag också, när jag återvände till mitt kalla strykjärn och några förklaringar kan jag inte ge. Det bara händer. Spontant. Jag kan inte framkalla någon eller något. Det är omöjligt. Jag vet inte hur jag i så fall skall bära mig åt. Jag tänker heller inte forska i det. Det talas så mycket om det undermedvetna. Skall man ösa ur detta så borde man kanske först veta hur man skall bära sig åt. Det har hänt mig för mycket för att jag skall våga mig på en förklaring av de fenomen som hänt mig.

Negerflickan och hennes far

I London på en seans med två olika medier kom jag mycket tidigt till mötet. Jag hade inget intresse av de personer som satt runt om mig och att det satt en negress bakom mig var jag ovetande om. Jag får "se" en högväxt neger vid podiet. Han ser att jag "ser" honom och nickar vänligt mot mig. Så försvinner bilden. Strax innan seansen var slut kommer starka vibrationer och åter ser jag samme neger. Jag "får"

då: "hälsa min älskade dotter, hon vet att jag lever och kan följa henne. Hon sitter precis bakom er" Jag vände mig blixtnabbt om och där satt en ung negerflicka. När jag åter såg mot podiet var det tomt.

Skulle jag våga berätta upplevelsen för negerflickan? Vid utgången stötte vi ihop och utbytte artigheter och så inleddes ett samtal. Jag frågade: "är er far andevärlden?" Ja, det var riktigt. Då omtalade jag vad jag sett, beskrev hans utseende och vad han sagt. Hon blev strålande glad och lycklig. Hon vistades i England på en studieresa och skulle nästa dag resa vidare från London. Vi lovade varandra att uppehålla kontakten.

Hon var från en av de nybildade staterna i Afrika. Budskapet betydde mycket för henne. För mig var det intressant för det var första gången jag fick förmedla ett budskap på en seans där två verkligt goda medier arbetade.

Jag har varit på många seanser men så starkt som detta "gavs" mig just på en vanlig seans-sammankomst, har det aldrig känts tidigare. Tydligt var "kraften och ledningen" så stark att de även räckte för mig att uppfånga dessa vibrationer. Vid samma seans säger mediet till mig att hon såg att mitt mediumskap var under utveckling och att jag skulle ha tålmod och förstå att mediumskapet gives allt efter förmåga att taga emot. Mycket arbete återstod för min del.

På en grupp-seans med sju närvarande - likaså i London - satt idel för mig okända i rummet. Jag blev nästan störd av en person från andra sidan som omtalade, att han var lärare och hörde samman med damen på min vänstra sida. Damen ifråga fick flera budskap men inte från den man, som jag såg. När mediet slutat och lämnat rummet, tvingades jag säga till henne: "en lärare har stått vid er sida och är angelägen, att jag skall hälsa er".

Jag beskrev honom och fick då veta att damen ifråga var lärarinna och kom från Nya Zeeland och hade kommit till London enbart för att få dessa kontakter med sina kära. Hennes man hade inte genom något medium givit sig tillkänna på hela tiden och nu skulle hon resa hem i veckan och hade nästan givit upp hoppet om att få budskap från honom. Varför just jag förmådde uppfatta honom är en gåta.

Jag tolkar det så att alla människor är olika. Följaktligen måste vibrationerna vara olika. Jag kanske får "se" inom ett visst område och där jag inte förmår uppfatta vibrationerna ser andra mediala. Därför tror jag inte,

att det finns bättre eller sämre medier utan jag tror att vi "når" olika områden och kan uppfatta personer med olika vibrationer.

Ibland är ett medium ypperligt för någon men förmår inför andra inte lämna så goda budskap. Det sägs då att det är ett dåligt medium. Detta måste vara fel. Det är andra omständigheter som bestämmer. Man skulle önska att medierna försökte klargöra för sina seansdeltagare att så kan vara fallet. Då behövde ingen bli besviken.

En kväll mitt i nyhetssändningen ringde telefonen och en dam önskade tala med mig. Hon omtalade att hennes man varit intresserad av spiritualism men aldrig tillhört rörelsen. Han var nu död sedan en del år tillbaka och hon undrade om jag nu kunde "se" honom. Jag förklarade för henne att jag inte ser och hör" ständigt. Det skulle ju för övrigt vara en ohygglig tillvaro. Medan vi pratar får jag dock se en man och beskrev honom. Jo, det var hennes man, allting stämde. Han omtalade en del och damen blev glad. Hon frågade om han ville säga något om barnen, men ändrade sig och sade: "fru Gilmark, fråga honom hur många barn han har". Mannen svarade:

"jag är far till tre barn".

"Nej, fru Gilmark, det är fel, vi har bara två".

Jag sade genast: "hur kan han säga så fel jag måste fråga igen och fick till svar " *jag är far till tre barn*". Då säger den okända: "ja, fru Gilmark, det är rätt, han hade ett barn innan vi gifte oss".

Den holländska damen

Följande händelse inträffade i september månad 1964 i London.

Samma dag jag skulle resa hem med flyg, återkom jag till hotellet vid 9-tiden på kvällen. Jag hade mina väskor och övrigt bagage i ordning och satte mig ute i baren och drack en kopp kaffe och läste några tidningar. Bussen till flygplatsen skulle avgå först klockan 11 så jag hade god tid på mig och samtalande med en del personer, skrev ett par kort och kopplade helt enkelt av.

En dam kom och satte sig hos mig. Hon var från Holland och började berätta om sitt stora

livsinteresse: skor. Hon berättade om sina resor som alltid gått ut på att köpa skor, beställa skor etc. etc. Jag fann det hela tämligen ointressant och hade tänkt diskret draga mig ifrån henne, då jag fick frågan: "vad gör ni här i London?" Jag svarade då utan omsvep: "jag är spiritualist, har varit här uteslutande för att höra föredrag, sammanträffa med medier, och gå på olika seanser, köpa litteratur etc." Ett högt och hjärtligt skratt resulterade detta i. Kunde det vara möjligt att en person som jag, relativt snygg och ung trodde på sådana dumheter? Hon fick skratta färdigt. I samma ögonblick ser jag en man. Han sade sig vara damens bror. Här tänkte jag, här måste jag bestämt säga något, men ville ha det tydligare och starkare så jag sade inget om vad jag såg just då. Jag sade till henne att jag mycket väl kunde förstå hennes munterhet... men att jag är själv medial och hade sett vad som för andra är osynligt... nu t.ex. såg jag en man som säger sig vara er bror. Fortfarande med skrattet klistrat i ansiktet började hon: "hur ser han ut? Jag beskrev då den som sade sig vara hennes bror. Han omtalade hur han gått över gränsen till vad vi kalla död, hur olycklig han varit under sin levnad och hur mycket de båda syskonen betytt för varandra. Jag fick också se tydliga vibrationer av en annan man. Jag hörde namnet JEF. Beskrev hans utseende. Denne JEF hade nyligen avlidit. Beskrivningen var exakt.

Då sade hon: "kan ni inte se min man?"

"Nej, jag kan inte se annat än det jag berättar och ni behöver ju inte tro om ni inte vill".

"Visst tror jag! Detta är ju fantastiskt, jag vet ju att ni inte känner mig, och ni har ju beskrivit min bror och Jef. Det är ju rätt".

Klockan närmade sig den tid jag måste fara och på väg ut till bilen med mina väskor hade jag min lilla skointresserade holländska hängande i armen. Nu fick jag inte resa, jag *måste* "se" hennes man också. Hon fick mitt visitkort och jag hann inte hem till Uppsala förrän jag fick brev från henne. Hon omtalade att hennes make varit död i 8 år och nu ville hon absolut att jag skulle få kontakt med hennes avlidne man. Jag har förklarat för henne att jag inte själv kan bestämma vilka jag skall "se" eller inte se". Hon har fått adresser till utmärkta medier i Holland och England. Hon skriver nu till mig att detta "oerhört märkliga" som hänt henne *har förändrat hela hennes liv och livet har fått en helt annan mening för henne*. Hon skriver, att hon visserligen inte kan tro på en Gud men att det måste finnas något som hon inte känner till och att hennes bror och Jef "visat sig" är för henne fortfarande en stor gåta.

Jag anser att problemet döden är den viktigaste frågan för oss. Låt oss använda den tid vi har till att göra oss förtrogna med det enda och säkra vi en gång alla skall möta: nämligen DÔDEN. Det är en dörr vi skall passera igenom, alla, ingen undslipper. Många människor lever i skräck för döden. *Varför inte göra klart för alla att döden är en övergång.* Mediala personer uppfattar ju inte den kompakta kroppen hos de avlidna utan endast de vibrationer, som de levat i.

<< "søvnen er dødens lillebror"- samme prinsipp>astralkroppen trekkes ut av 'det fysiske skallet'

Min flygarvän i andevärlden

Efter artiklarna om mig i **Hemmets Veckotidning** blev jag uppringd av en dam som inte ville säga sitt namn. Samtalet pågick en stund, så säger hon: "jag har drabbats av en mycket svår sorg och haft det mycket svårt. Tror fru Gilmark det är möjligt att genom er få hjälp?" Jag förstod att det var en mycket olycklig kvinna jag talade med och bad tyst inom mig om ledning och kraft för att få hjälpa henne. Jag kände plötsligt en stark andlig ledning och vibrationerna stabiliserade sig och jag kunde uppfatta en ung pojke, en ung man, omkring 20 år. Vibrationerna påverkade mig på så sätt att jag förnam vatten och stark kyla men samtidigt hade jag en stark förnimmelse av klar, ljusblå himmel. Jag beskrev den unga mannen och damen i telefon sade: "det är min son".

Vibrationerna blev starkare och han räckte fram sina händer mot mig. Han hade smala, välformade händer. Han visade att han haft en vit mossa på sig - dock inte studentmössa. Han bar uniform. Han sade sitt namn - ett dubbelnamn och ett ganska ovanligt sådant. Jag förmådde inte klart uppfatta hela namnet. Han talade om hur många syskon han hade och för att visa att han kunde vara närvarande hos sin familj omtalade han med stor glädje: "nu är det tre barnbarn i familjen" samt att i dagarna hade familjen firat en födelsedag, då hade han varit med. Damen i telefonen sade då: "ja, min syster hade födelsedag i torsdags".

Jag fick då ett: "nej inte då, henne tyckte jag aldrig om". Men strax erinrade sig damen att de firat en födelsedag även på söndagen, men det var ingen jämn dag, som firats.

Jag såg vidare tydligt hur en liten hund snodde runt benen på den unge mannen och hoppade vild av glädje runt honom hela tiden. Detta kunde damen i telefonen inte alls förstå, ty det hade aldrig funnits någon hund i hemmet. Hon kände inte till vad det kunde vara för hund. Samtalet avslutades med att damen bad att få ringa igen.

Det gick kanske 14 dagar då kom ett brev. Här omtalade hon att hennes älskade son omkommit en strålande vacker sommardag i en flygolycka. Planet hade störtat på stort djup i havet och någon möjlighet att bärga de omkomna eller planet fanns inte. Sonen var fältflygare och bar den tiden vitt kapell på mössan - dock troligen ej under själva flygningen. Han hade ett dubbelnamn. Namnen var rätt. Han hade det antal syskon jag nämnt och ett barnbarn hade i dagarna fötts så när jag talade med modern förra gången, hade det just blivit ett tredje barnbarn. Han hade aldrig tyckt om sin moster som fyllde år. Det var flera detaljer, som jag inte nu kan minnas som stämde och som kvinnan fann märkligt. Men till sist stod det: "min son hade sällskap med en flicka, som vi knappast kände. Hon hade haft en hund som varit mycket förtjust i vår son, men hunden är död - blev överkörd för någon månad sedan.

Modern hade i dagarna vid samtal med flickan, fått vetskap om hunden, en liten tax, precis som jag sett.

Här blev det alltså möjligt att trösta en bedrövad och olycklig moder som inte kunde förlika sig med tanken på att hennes pojke var borta för alltid. Inte ens graven hade hon att gå till. Nu har hon fått ett nytt sätt att se på sitt och andras liv och det hjälper henne att leva vidare. Per telefon har vi hållit

kontakt och flera gånger har jag sett hennes son och förmedlat hans budskap.

En dag i slutet av augusti städade jag mitt skrivbord för jag skulle resa utomlands. Två olika gånger "ramlar" ett visst brev fram och jag stoppar undan det, men det kommer oförklarligt tillbaka i min hand. Jag undrade över orsaken när jag förnimmer den rara pojken igen och han säger: "jag skall följa med dig till London, tag med dig brevet". Jag blev glad att se honom. 10 minuter senare ringde hans mor och säger följande: "*fru Gilmark, jag vet inte varför jag ringer, jag bara kände att jag måste tala med er*".

Jag berättade för henne att jag haft besök av hennes son alldeles nyss och att jag skulle taga med hennes brev till London, där jag bl.a. skulle besöka ett medium, mr Roy Morgan. Sedan glömde jag bort episoden.

I London beställde jag tid med mr Roy Morgan. Sju personer satt i ett rum och var och en fick lägga fram ett föremål på ett bord. Jag hade tänkt lämna fram en ring men mindes plötsligt "brevet" och lade fram det istället för ringen. Mediet kommer in - seansen börjar. En dam får många och långa budskap och som nummer två tar mr. Morgan mitt brev.

"Här kommer en ung man, han säger att ni själv har sett honom, han vill bara omtala att han följer er precis som han lovat". Sedan övergick mediet till att omtala en del annat och vidare fick jag budskap från min svärmor som bl.a. sade: "varför berättar du inte om fågeln som kvittrade?"

Hon talade om våra barn och mycket annat, ja det var en mycket god seans, men något bud från min flygare som jag kunde taga med hem och glädja hans mor med fick jag inte. Jag önskade detta så innerligt. Men det hjälper inte med önskningsar.

När jag blev intervjuad något senare tvekade jag, om jag skulle berätta om min flygarvän. Jag fick då en uppmaning av honom själv att berätta. "Du skall skriva om mig", sade han. "Vi är många i samma situation, det är många som aldrig når dig och kan få hjälp. Jag skall hjälpa dig." Det löftet har han faktiskt hållit, vilket jag berättar på annan plats i boken. Jag frågade honom:

"varför visar du dig inte där hemma så de alla får se dig?"

Det beror inte på mig, de kan inte se mig. Mamma känner dock min närvaro ibland.

Drömde om att bli sjuksyster...

En dam bosatt i Amerika men på besök i Sverige, ringde mig. Hon sade sig förstå att det finns liv efter döden och att hon i Amerika bevistat seanser, som givit henne fullgoda bevis. Hennes stora problem var nu hur hennes syster skulle kunna övertygas om detta. Systemen var gift här i Sverige och hade haft en dotter. Denna var nyligen död. Föräldrarna till flickan var så nedbrutna av sorg att systemen sett sig nödsakad komma hem till Sverige för att trösta dem. Samtalet kom mycket långt ifrån Uppsala och någon presentation var det inte heller här fråga om. Jag bad dem försöka besöka mig i Uppsala eller ännu hellre kontakta ett gott medium. Detta var nu inte möjligt för dem. Eftersom jag just den kvällen skulle ha gäster och för tillfället inte hade tid att tala så länge i telefon bad jag dem ringa igen efter klockan tre, då jag trodde mig ha litet bättre tid.

Strax efter klockan två började jag duka bordet i matsalen och när jag går där och lägger ut besticken förnimmer jag en ung, rar flicka. Hon säger: "mamma läser nu Fader Vår, hon tror på Gud förstår du, men hon tror inte att jag lever". Jag tittade på klockan och såg den var 10 minuter över 2. Jag tänkte jag skulle kontrollera när de ringer om de verkligen har läst just denna bön och vid denna tid. Jag sade: "är det din moster som skall ringa klockan tre?" Hon log så rart och så försvann bilden. Hon var klädd i en dräkt som våra sjuksköterskor har, men hon måste ha varit alldeles för ung för att ha det yrket under sin livstid.

Rikssamtalet kom punktligt. Jag utgick från att det var flickans moster så jag sade: "ni får försöka förklara för er syster - flickans mor - att jag verkligen haft kontakt med henne här hemma." Då får jag till svar: "det är jag som är modern". Jag berättade vad flickan sagt. Modern hade mycket riktigt läst den bön jag nämnde vid den tiden. Jag fick åter kontakt med flickan och lustigt nog visade hon sin handstil, den var säregen på sitt sätt. Detta stämde. Hon omtalade att hon vid konfirmationen nyligen varit längst av alla och om sin önskan att bli sjuksyster, nu var hon det och fick sköta små barn. Detta hade varit hennes stora önskan i livet. Hon önskade sa innerligt att ge sin mamma bevis att hon levde vidare att det var riktigt gripande för mig som förmedlade budskapen.

Härefter har jag inte haft någon kontakt med modern, men jag fick den bestämda känslan att den svara sorgen lättade något.

Vad jag undrat över många gånger är, varför jag inte själv får se min lilla son som är i andevärlden sedan augusti månad 1949. Många medier ser honom... men inte som ett litet barn utan som andlig ledare. Ett medium i London sade till mig: "Ni har fött en son som inte skulle leva på jorden. Han kommer i ett visst skede att hjälpa er i det arbete, som väntar er. Det har sin betydelse att ni haft prövningar, men ni förstår inte själv vidden därav. Er son är en gammal ande som inte behöver inkärnera på jorden mera, men han hör samman med er."

Vid samma tillfälle i London frågade jag mediet: "vad är det för mening med att min goda väninna drabbats av förlamning och nu sitter som invalid?" Svar: "hennes kropp har brutits ned men hennes andliga liv blir i och med detta rikare *och det är detta som betyder mest*. Det som nu är bra för *hennes själ* är att prövningarna adla. Motgångarna kan *höja* ens personlighet men sällan medgångarna."

Brevet från Norrland...

Det kom ett brev från en stad i nordligaste delen av vårt långa land. Brevet innehöll endast en förfrågan vem vederbörande skulle vända sig till för att bli medlem i någon spiritualistisk förening och brevskrivaren undrade ifall det fanns meningsfränder i staden där hon bodde. Jag satte papper i skrivmaskinen för att besvara brevet. Plötsligt får jag förnimmelsen av att inte vara ensam. Det är en känsla som är svår att beskriva. Det kommer ett stort lugn över mig, det blir så underligt tyst och stilla, *samtidigt* som jag kan förnimma att osynliga vänner är närvarande. Jag förblev i stillhet och avvaktade. Jag mindes särskilt väl, att jag fick inspiration eller stark ledning för att besvara brevet. Jag började skriva utan att mina tankar formulerade brevet innehåll. Det blev rätt långt. Jag tog en kopia, och det var tur för jag skulle sedan, *när brevet var avsänt, inte kunnat minnas ett enda ord av det som skrivits*. Jag skrev brevet, frimärkerade det och gick till brevlådan med det.

Detta skedde efter vad jag kan förstå i någon slags trance. Inspiration kanske man också kan säga.

När jag blev "fri" denna påverkan läste jag kopian och då blev jag rädd. Där stod direkta råd till min okända brevskrivare; att damen ifråga skulle sluta med frukten, att apelsiner och citroner var direkt skadligt för henne och att *svullnaden* inte skulle ge med sig förrän hon upphörde att förse kroppen med fruktsyror. Det var också en hel del andra saker, order och förhållningsföreskrifter till henne. Jag blev riktigt ångestfylld vid tanken på hur min okände brevvän skulle uppfatta detta. Det fanns inget nämnt i hennes brev om sjukdom eller om hennes person.

Jag kände mig orolig och undrade om jag blivit påverkad och vilseledd av någon, som ville skoja med mig. Saken fick bero några dagar. Då kom ett brev från Norrland. Det var ett överlyckligt brev, ett tacksamt brev, ett undrande brev. Damen ifråga skrev att hon i 14 dagars tid bara livnärt sig på apelsiner och frukt, då hon hade svullna leder och varit sjuk och "nere"; att hon inte kunde gå och handla, men sänt grannens barn till fruktaffären och trodde att hon skulle bli frisk genom denna

fruktdiet. Detta hade i stället förvärrat hennes sjukdom. Det kände hon. De övriga råden var sådana som hon förstod och behövde. Nu undrade hon bara hur det kunde komma sig att jag kunde skriva till henne om detta.

Jag kunde bara skriva till henne och säga precis som jag säger nu, att jag "upplevde" det så här. Förklara "varför och hur" det kan jag inte. Det verkar omöjligt att "förklara" jag bara upplever saker och ting. Visst är det ofattbart... men det händer ändå. Jag måste ju få det från någon intelligens, det "sänds" och jag tror att det måste vara någon form av tankeöverföring från "de

döda" till mig. Tankeöverföring levande människor emellan lär ju förekomma, så varför kunde man inte tänka sig att någon av dem som gått över gränsen till en annan existens också kan förmedla sig på detta sätt.

Damen i rokokosoffan

I början på 50-talet gifte en väninna om sig. Jag skulle vara vittne och första gången jag såg hennes nye man var faktiskt vid vigseln. Efteråt var det en liten middag i brudgummens hem och hans mor en gammal förtjusande överstinna hade ordnat det värdigt och vackert. Jag kände inte till min väninnas nya familj just mera än till namnet. Det gjorde inte min väninna heller särskilt mycket då.

Det var en stor, gammaldags, vacker våning. Jag hade ingen tanke på att uppleva något "övernaturligt". De övriga gästerna skulle komma någon timme senare. Just som jag kom in i salongen ser jag i angränsande rummet att folk är samlade, ser tydligt en kraftig, ljushårig dam i 30-årsåldern. Hon står och samtalar med en äldre, gråhårig dam som satt i en rokokosoffa. Jag såg hela rummet förresten möblerat i vacker rokoko. Jag dröjde något och såg mig om i det rum jag befann mig men tänkte att jag borde kanske gå dit in och hälsa. Det var tydligen fler som redan anlät. Jag minns att jag tittade på ett par vackra tavlor och njöt av det smakfulla rummet, innan jag vände mig om för att sälla mig till de övriga. Då jag tittade in i rummet igen, såg jag ett helt annat möblemang, en enorm stor klädkista, ett dukat middagsbord; det fanns inte en enda människa där. Jag blev alldeles yr och rusade ut i hallen och kallade på min väninna och frågade henne om det bara var jag här eller finns det andra gäster... Hon såg förvånad ut.

"Vad menar du? Vad har du sett, här finns ingen utom jag och Nils och svärmor". Hon såg ut som hon trodde jag var berusad. Samtidigt kom hennes svärmor och bad mig berätta vad jag sett.

"Snälla ni," sade hon, "berätta vad ni sett."

Jag beskrev utförligt vad jag varit med om. Hon började gråta av glädje. Hon omtalade, att hennes äldsta dotter såg ut som jag beskrev den ljusa damen, att den äldre var hennes egen mor och att just detta rum hade varit möblerat med rokokomöbel, precis som jag beskrev det, för många år sedan då dottern levde. En annan dotter bosatt i en annan stad hade numera denna möbel och rummet var nu

matsal. Det var andra detaljer som jag inte nu minns längre men som jag då kunde omtala och vilka stämde och kunde kännas igen och bekräftas av min väninnas svärmor. Till saken hör att min väninna inte hade en aning om att det funnits en rokokomöbel i hemmet. Jag frågade mig själv, varför jag skulle få se just detta och på min väninnas bröllopsdag, men den gamla fina överstinnan sade mjukt och stillsamt: "detta var en hälsning till mig, en dyrbar och fin hälsning som jag nu får leva på tills den lyckliga dag kommer då jag får förenas med mina kära".

Det omaka paret

Som väl är "ser" jag inte så ofta. Det vore nog störande och ibland kan man inte tala om det heller utan att förlöjligas enär "fortlevnaden" ju som regel förnekas. En dag kunde emellertid min mediala begåvning glädja en medmänniska. Jag var bjuden till en vän på middag. Vi kände inte varandra så mycket, men hade träffats hos gemensamma bekanta och sympatiserade. Hon lät mig förstå att hon var insatt i de spiritualistiska tankegångarna och själv haft en del upplevelser. Jag var emellertid angelägen om att hålla samtalet på andra ting.

Vid ett tillfälle ringde telefonen och min värdinna gick till ett annat rum och var borta 3-4 minuter. Jag "såg" då en liten, mager dam komma genom rummet, mycket tunn, genomskinlig, hon såg mig, nickade vänligt och jag hörde henne säga: "jag heter Tora."

Hon gick fram till ett bord, föll på knä som i bön. Jag satt stilla och undrade: vad betyder detta? Då får jag se en man, liten, ganska tjock, stor näsa och med ett judiskt utseende. Han gick också fram till bordet. Men blev stående. Så försvann synen. Min värdinna kom tillbaka, vi fortsatte vårt samtal som om inget hade hänt. Jag beslöt, att inte säga något om min syn. Men den pockade och jag hade hela tiden en obehaglig känsla av att jag ovillkorligen måste berätta om min syn. Jag var så besluten att inte säga något att jag bröt upp tidigare än jag från början tänkt. Men i hallen, med hatt och kappa på, tvingades jag att fråga om någon "Tora" var bekant och om hon såg ut som jag beskrev. Jo, det stämde. För ett halvt år sedan hade hon fått lämna jordelivet och helt nyligen även hennes man, som såg ut precis som jag beskrivit honom. Han hade varit ateist och att han inte knäböjde utan förblev stående när Tora föll på knä i bön, var enligt min värdinna "så typiskt". Det kunde inte vara bättre bevis att det verkligen var de båda, som gästade henne.

Vidare berättade hon, att hon själv ofta fallit på knä just vid detta bordshörn och bett för sin väninna Tora som en lång tid plågats av en ohygglig och tärande sjukdom och när 'hon gick över var hon liten, tunn och mager och vägde något över 40 kilo.

Min värdinna sade att "hon förstod" att om någon mänsklig varelse skulle få leva vidare så var det just Tora, för hon var ödmjukheten och godheten själv. Dessa makar hade i livet varit mycket olika och åsikterna hade gått helt isär, när det gällde trosfrågorna. Trots detta såg jag dem båda tillsammans.

Guldberlocken

För en del år sedan gick min svärfar över gränsen till ett annat liv. Han hade en klockkedja med en liten berlock på som bar Odd Fellows märke. Eftersom jag samlar berlocker på mitt armband, föreslog min man att vi skulle flytta över även denna berlock till mitt armband. Jag undrade om det "passade" och sade också: "tror du farfar skulle vilja att jag bär den?" "Varför inte", svarade min man "han var ju noga med att allt skulle användas och tagas vara på."

Vi lät en guldsmed flytta över berlocken och så tänkte jag inte mer på den saken. Nstan två år senare var vi på en seans. Mediet kom fram till oss och sade att en äldre man står här och hälsar på er båda. Han visar sin klockkedja och säger något om att den är omgjord. Mannen säger, att det är något med klockkedjan och att han är så glad för något. Vi kom inte att tänka på berlocken, men då tog mediet min arm - där jag bar ett armband - och sade "mannen här påstår att ni har något på armen och han säger, att det har med hans klockkedja att göra", Då erinrade vi oss berlocken och förstod. Jag frågade då, om han tyckte om att jag använde berlocken och fick till svar: "ja, det är bra, men att du

inte förstod vad jag menade på en gång". Detta var ett typiskt svar för min svärfar. Att mediet hade "kontakt" med min svärfar måste vara 100% äkta. Hon nämnde också att han hade käpp och stötte käppen i golvet liksom att bekräfta varje ord. Detta stämde också. Han brukade göra så.

De underbara föräldrarna

Telefonen ringer. Det är samtal från en stad i södra Sverige. En man presenterar sig, det är ett vanligt namn som slutar på son och inte säger mig något om personen ifråga. Frågan gällde vart han skulle vända sig för att dels få vår tidskrift och dels kontakt med någon förening. Jag gav honom några adresser. Vi skulle just avsluta samtalet, när jag förnimmer närvaron av någon "osynlig" och omtalar att jag bestämt får kontakt med någon och hör den för mig okände i telefonen säga: 'så intressant'. Jag bad honom hövligt men bestämt att vara tyst ett ögonblick och fram ur tomma intet på ca 1 meters avstånd "ser" jag en dam och en man och jag beskriver dem. ***De omtalade, att den jag talade med i telefon var deras son, som varit anställd vid järnvägen, att de båda gått över med kort tids mellanrum.*** De lämnade en hel del upplysningar just för att styrka sin identitet. Jag beskrev deras utseende och det stämde till punkt och pricka, sade mannen i telefon och slutade med att säga "*nu behöver jag ju inte de här adresserna, nu har jag fått veta det jag ville. Jag ville veta om mina underbara föräldrar lever vidare. Det kan inte vara så att det är slut fast jag sett dem sänkas ner i kistorna. Jag kunde inte tro det var slutet. Nu har jag visshet. Fru Gilmark vet inte vem jag är. Och ändå har ni beskrivit mina föräldrar och sagt allt det här, jag behöver ingen förening. Jag vet nu. Tack*".

Ja, så här spontant kan man uppleva det "övernaturliga". Jag tror absolut inte att man kan "framkalla" och genom att önska kontakt erhålla den. Antingen "ges" det eller också inte. Jag har en väninna, änka efter en officer, som har varit död en del år och min väninna har gått på seans efter seans utan att få något budskap från honom. En gång kom hon hem till mig och vi satte oss och samtalade. Innerligt önskade jag hjälpa min väninna och bad om kraft och ledning om det var Guds vilja att jag skulle få bruka min medialitet. Men intet kunde jag uppfatta. Inte det allra minsta. Vi kom då överens om att träffas en annan gång. Så skedde. Jag förnam då kontakten med en personlighet från andra sidan. Jag hoppades också att det skulle vara hennes man. Men så blev det inte. I stället såg jag en helt annan man, kunde inte uppfatta hans namn mer än att det var två starkt betonade E i hans namn. Min väninna var oförstående. Kände inte igen honom. Hon var så inställd på att det skulle bli kontakt med hennes man, att hon nonchalerade vad jag såg, tills han började berätta en del detaljer och då utropade hon: "nej men det måste vara Helge". Då stämde också beskrivningen och hon sade "så dum jag var" det är ju exakt beskrivningen på Helge. Hon blev så glad och ivrig att jag själv kom ur den vibrations-cirkel eller det trancetillstånd, jag befann mig i. Inte heller denna gång kunde jag se hennes man, men Helge fick tydligen "komma igenom". Men varför inte hennes man kan meddela sig, det kan jag inte förklara men det är ju möjligt så sker längre fram. ***En sak har jag emellertid lärt mig; det går inte att störa eller framkalla dem som gått över gränsen.*** De kommer självmant och ger sig tillkänna för att trösta sina kära. Aven om skilsmässan är smärtsam så mildras den dock i vetskap om ett fortsatt liv - under lättare, ljusare och bättre förhållanden.

Det är av vikt att vi inte bara tänker på det materiella utan ger vår själ litet näring också. Det har evighetsvärde. En tro utan goda gärningar är utan värde. Prövningarna vi får är av godo, om vi genom dem kan höja vårt andliga jag. ***Jordelivet är endast en skolgång. Vi går i olika klasser, får gå kvar tills vi lärt nog.*** Jag tror också det förnämsta budordet och det viktigaste är: "Vad helst I haven gjort mot en av dessa mina minsta, det haven I också gjort mot mig" och det absolut svåraste: "älska din nästa såsom dig själv". Detta får en djupare innebörd om man ser det ur reinkarnations-synpunkt. Jag tror att vi liv efter liv just får lära oss "älska vår nästa" och det är väl där vi mest misslyckas och följaktligen inkarneras igen och får försöka på nytt.

Ateisten

Under våren 1965 besökte jag Göteborg och en del andra städer och berättade om mina upplevelser. Det blev stor publik på alla platserna och många försökte efteråt komma i kontakt med mig. Eftersom tiden inte räckte till för alla så lämnade en dam mig en lapp med sitt namn och adress

och bad mig kontakta henne, om hennes man möjligen skulle ge sig tillkänna.

Jag stoppade på mig adressen. När jag kom hem väntade massor av olika arbetsuppgifter. Lappen med adressen lade jag på mitt skrivbord och tänkte sända ett par böcker eller föreningsprogram, så fort jag fick tid.

<<Mängder av brev kommer till sådana människor som Astrid

Någon vecka senare hade jag just slutfört ett uppdrag och renskrivit ett par artiklar för en veckotidning. Jag tyckte det var skönt att få lämna skrivmaskinen ett tag och pusta ut, när jag märkte att en personlighet ville ge sig tillkänna. Det var en man. Han gav sig tydligt tillkänna och jag förstod att han var mycket angelägen att få kontakt med mig.

Jag frågade om detta hade samband med lappen med adressen på. Det var det. Han lät mig förstå, att han var lärare, att han varit fullt frisk, absolut frisk, men hjärtat hade upphört att slå. Jag kände hur jag fördes med honom till ett stort kallt rum - det påminde om en bank hall. Jag förstod inte meningen med detta rum. Han berättade hur innerligt lycklig han varit, hur mycket han älskat sin hustru och trots att det funnits barn så var det hustrun, som betydde mest för honom. Han såg trevlig ut, verkade mycket lugn, hade en air av pondus i sitt vasen.

Jag skrev till damen och berättade vad jag upplevt, men bad henne skriva eller ringa mig, för jag hade ju många som söker mig och personen jag sett kunde ju tänkas tillhöra någon annan, men egentligen var jag själv ganska säker på att jag haft kontakt med rätt person. Jag hade inte möjlighet posta brevet samma kväll utan gjorde det på förmiddagen dagen efter.

Vid tolvtiden ringer telefonen och det är samma dam, jag kvällen innan skrivit till. Hon blev glad höra, att jag skrivit till henne och att ett brev var på väg. Hon sade då, att hennes man varit lärare och att det andra stämde också, men hallen kunde inte heller hon förstå eller förklara.

Jag såg mannen igen, mycket tydligt och han kunde på olika sätt ge sig tillkänna och bevisa för sin hustru att det verkligen var han. Med sig hade han en präst som funnits i hans släkt, och han sade på tal om sitt arbete att han "var född i en pedagogisk släkt" och det stämde, ty fadern var lektor - eller om det nu möjligen var rektor. Om jag här skulle uppräknat allt som sades så har det inget värde för er som läsare av detta, men för en djupt sörjande ensamstående kvinna blev de ord som förmedlades dyrbara hälsningar.

Under ett och ett halvt år hade hon lidit mycket. Hon hade känt att han levde, men hade inte själv förmått se eller uppfatta honom. Hennes make sade bl.a.: "*jag följer dig, kan inte drömma om att lämna dig, men du måste förstå att jag lever*".

Han sade vidare att denna möjlighet till kontakt hade han aldrig i livet drömt om eller aldrig ens tänkt på att den skulle bli vare sig nödvändig eller möjlig, men han sade, att nu när han visste, så skulle han ge sig tillkänna på många olika sätt.

Tibetanen

Är 1957 flyttade min man och jag till Uppsala. Något år senare kör jag med bilen nerför Carolina-backen. Jag får då på andra sidan gatan se en man komma gående. Det var inget märkvärdigt alls med honom. Men bredvid honom liksom *svävade en personlighet*, som var så kompakt i vibrationerna att jag bromsade in och stannade bilen. Det var inte någon person som man ofta ser på dessa breddgrader. Mannen såg ut som en asiat, en tibetan. Hans kläder och sandaler, ja hela hans varelse påminde om de fotografier man sett av tibetaner. Vibrationerna var mycket starka. Vem var mannen som tibetanen följde? Jag visste det inte, hade aldrig sett honom.

En tid efteråt blev jag presenterad för honom. Min man kände honom väl sedan tidigare studieår i Uppsala. Jag fann honom intressant på något sätt, men kunde inte glömma tibetanen, jag sett följa honom. Att berätta episoden för honom, fann jag omöjligt.

En tid gick. Vi var bortbjudna en kväll till goda vänner och där sammanträffade vi åter med docenten N.N. och hans fru. Då måste jag erkänna att jag "skärpte" mig för att se om jag skulle förnimma tibetanen. Jag såg ingenting och glömde bort det hela ju längre kvällen skred fram och när jag trött av dans och glam slog mig ner i en soffa med några trevliga vänner, får jag plötsligt impuls att gå in i ett angränsande rum. Där står min vän docenten och samtalar med några personer och någon meter bakom honom står tibetanen och ser på mig. Jag fick en känsla av att han ville jag skulle berätta om honom.

Det blev nu inte möjligt att göra detta samma kväll men det blev ett tillfälle senare. Docenten tog det hela mycket skämtsamt, skojade friskt med mig och hade hejdlöst roligt åt historien. Jag fick "besök" av tibetanen en gång senare och han sade han skulle visa sig för docenten och jag bad honom innerligt att göra det, ty jag kunde aldrig själv övertyga docenten om tibetanens existens.

Jag fick väl vänta två år innan detta gick i uppfyllelse. Följande har jag i alla fall fått mig berättat av docenten själv och detta berättades med största allvar och respekt. Andra personer var närvarande vid tillfället ifråga. Jag tror inte han ljuger eller skulle ha intresse av att ljuga för att ge mig rätt.

"Jag var i Stockholm och hade lust se en utställning på Nationalmuseum. Det var just inga människor där, så jag fick gå ensam och beundra konstverken. Plötsligt blev jag medveten om att någon stod vid min sida. Jag fäste mig inte särskilt vid det men eftersom det var gott om plats, förstod jag inte varför någon ställde sig så nära mig. Jag såg ner och upptäcker att par nakna fötter i ett par egendomliga sandaler och såg en klädnad av grovt, grått linneliknande tyg och ser en man som såg så underlig ut att jag undrade om någon filminspelning pågick eller om det fanns någon separatutställning från något exotiskt land. Jag vänder åter mitt intresse till tavlan framför mig, och i ett enda blixtnabbt ögonblick är figuren vid min sida försvunnen. Jag rusade runt, från rum till rum, ut i korridorerna, sökte överallt, men den egendomliga person jag sett vid min sida var som uppslukad av jorden. Fanns helt enkelt inte. Jag frågade om det pågick någon separatutställning men vaktmästarna skakade på huvudena.

Någon förklaring kunde således docenten N.N. inte få. Men han hade upplevt något som inte ingick i hans välorganiserade tänkande, något som inte kunde förklaras. Men han kom ihåg vad jag berättat och därför omtalade han det för mig och några andra vänner.

Ett sådant här "bevis" finner jag vara långt värdefullare, än de upplevelser jag själv har. Visserligen kan hundratals människor bekräfta att det jag har förmedlat är sant och riktigt, men att de själva får "se" har ju alltid långt större värde. Och bevis måste man ha för att kunna tro på fortlevnaden.

Vid en diskussion i TV för någon tid sedan hörde jag en gammal fin och mycket lärd man försöka förklara med sina torra teorier "varför och hur". Det är möjligt att somliga personer har "hallucinationer". Han sade, det beror på syrebrist i hjärnan. Det var den mest underbara replik jag fått höra och fick mig ett verkligt gott skratt. Samtidigt kunde jag inte låta bli att önska att vår Skapare skulle utrusta hela mänskligheten med litet mera syrebrist i hjärnan.

Fem röda rosor

En av mina bästa vänner, som är fullt införstådd med att man kan ha kontakt med andevärlden, har en mycket kär vän som gått över för en del år sedan. Han var sitt jordeliv präst. Otaliga gånger har han givit sig tillkänna men en gång blev jag misstänksam och tänkte att han driver nog med oss. Han sade nämligen till min väninna: "du skall få fem röda rosor på ett sätt som är litet egendomligt, då skall du förstå att det är från mig de kommer".

Tiden gick. Ett par månader senare ringer min väninna och säger: "jag sitter här med fem underbara, mörkröda rosor och är fullständigt bragt ur fattningen. Min vän lovade ju mig att jag skulle få rosor på ett egendomligt sätt".

Hur har nu detta gått till? När budskapet mottogs av min väninna var endast hon och jag ensam i huset. Hon hade inget sagt till någon och inte heller jag. Jag hade förresten betvivlat att jag fått budskapet rätt.

Min väninna berättade att en vän till familjen bosatt Norrland hade varit på genomresa till Stockholm. Eftersom en släkting fyllde år hade han köpt fem röda rosor och gått upp till denne för att uppvakta. En städfru hade öppnat. Föremålet för uppvaktningen hade lämnat staden inför högtidsdagen och befann sig utomlands. Våningen städades, allt var upp och nervänt. I den situationen fann mannen det inte så lämpligt att lämna de vackra rosorna utan tog dem med sig ner igen till bilen. Han skulle till Stockholm. Han tyckte det var onödigt att han skulle åka iväg med rosor i bilen, de skulle ju ändå vissna, sa han funderade ett ögonblick och kom sedan ihåg att familjen B. bodde i närheten. Varför inte se om de var hemma och förklara som det var med rosorna och överlämna dem där istället.

Nu satt min väninna där med fem underbara rosor. Dessa fick en långt större betydelse för henne än vad mannen som överlämnat dem kunnat ana.

Samma väninna fick ett annat budskap för inte så länge sedan. Jag låg och läste morgontidningarna och skulle just stiga upp, da jag åter såg hennes präst i rummet. "Vad är det nu då?" sade jag. Bilden försvann. Jag ringde till min väninna och sade att det måste vara något särskilt prästen ville, eftersom han visat sig. Då fick jag åter kontakt med honom, men hans resonemang var så märkligt att vi bara skrattade. Han talade nämligen om en briljantring, en ring som min väninna skulle få. Min väninna sade, att han menar nog, att jag skall få igen min ring som min syster lånat, ty hon hade varit på ett stort bröllop och fått låna den.

"man vinner ju aldrig i alla fall".

Jag frågade henne, om hon omtalat för mig att hon sänt in svar till denna tävling men hon kunde inte påminna sig, att hon gjort det.

Jag kände att detta var fel, men jag fick inte budskapet tydligare. Detta var tisdagsförmiddag. På torsdagen med första posten fick min väninna brev från en veckotidning och en liten ask med en briljantring. Veckotidningen ifråga hade haft en pristävling och de skänkte bort briljantringar som vinster. Jag frågade, varför hon inte kunnat förstå att det var om detta han talat och fick till svar att hon ofta sänt in svar till veckotidningar men aldrig vunnit något. Hon hade visserligen sänt in svaret men inte tänkt mer på det för

Mannen som inte kan glömma

Denna händelse inträffade för något år sedan.

Jag kom med bilen från Örebro och skulle till Uppsala. Vägförhållandena var goda, ingen besvärlig trafik och inget krångel med bilen. På en rak vägsträcka förlorar jag herraväldet över bilen och brakar rakt in i ett staket som omger en villa. Jag bedömer att den hastighet jag hållit var omkring 70-80 kilometer. Några skador fick jag inte och kunde själv taga mig ur bilen, som senare måste transporteras hem av Räddningskåren.

En äldre man kom ut ur villan och säger: "Jaså det är färdigt nu igen". Jag blev nog ganska konfunderad över just dessa ord. De vänliga människorna som bodde i villan, hjälpte mig ringa och ordna så bilen kunde bli hämtad.

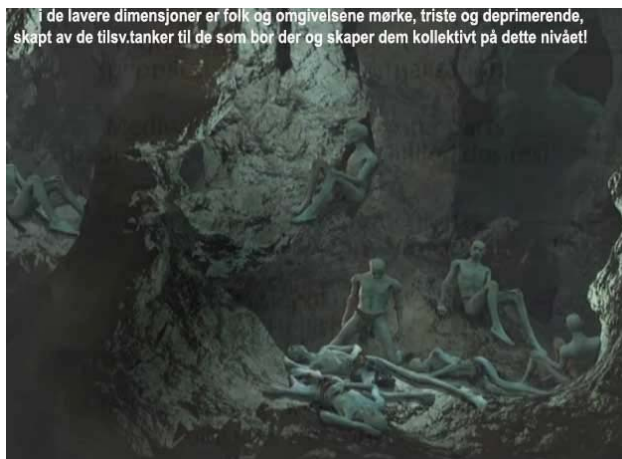
Under tiden berättade de för mig: "Vi bor här i villan sedan 30 år tillbaka. Vår dotter flyttade hem till oss för 6 år sedan med sina båda barn. Hon blev nämligen änka för 8 år sedan. Hennes man omkom i en bilolycka.

Under de 6 år som dottern bott i sitt forna föräldrahem *hade 6 eller om det var 7 bilar lika oförklarligt kört in genom staketet och hamnat i närheten av villan.*"

Jag frågade om det inte hänt liknande saker förr. Nej aldrig. Aldrig tidigare.

Eftersom jag haft kontakt med många som plötsligt slungats in i andevärlden genom just olyckor, så tänkte jag vid hemkomsten till Uppsala ljus, satte blommor på mitt altare och bad om lov att få vägleda och hjälpa den förvirrade och olycklige som tydligen inte förstått att han "var död". Hans längtan efter sina kära var så stark att hans vibrationer med all säkerhet kunde påverka personer som kanske just då kopplat av och liksom var mottagliga för hans personlighet. Vid detta tillfälle såg jag ingen personlighet, jag såg min ledare och han talade även till mig.

Jag har många gånger tänkt att det ändå är märkligt att inte andevärlden skall ha möjlighet att hjälpa dessa tillrätta, men ***det tycks som om alla de som benhårt förnekat, faktiskt irrar i något mörker, de kan inte komma ur detta tillstånd och inte nås av de ljusa, lätta vibrationer som hör andevärlden till.*** De uppfattar mera de jordiska förhållandena och det är väl i denna form vi ofta får se de s.k. spökena. Detta är ju inte annat än vad man kan kalla starkt jordbundna andar. De existerar. Men det finnes de som kan lämna jordens sfär mycket snabbt och vandra vidare.

Hjälp mig finna honom

En man ringde mig för någon tid sedan. Han sade att en son till en släkting drunknat och de kunde inte finna kroppen.

Jag fick en svag kontakt med pojken... en del av vad han sade kunde placeras och det troliga var att han lämnade många uppgifter... men jag förmådde inte då taga upp dem. Jag bad mannen ringa en annan kväll och vid en viss tid. Denna dag hade jag gäster och måste skjutsa dem till Sigtuna på kvällen, varför jag på hemvägen erinrade mig mannen, som skulle ringa.

Jag tyckte det var dumt att jag lovat att taga emot samtalet för hemma väntade mig en stor disk och påföljande dag skulle jag resa bort. Jag sade då "inom mig": "kunde inte pojken komma nu och säga något, när jag i alla fall sitter här i bilen och har det relativt lugnt." Det var hastighetsbegränsning och bilköer.

Jag hör då: "Arvid var nära mig". Jag hör orden mycket väl men förnimmer som väl är ingenting - vilket kunde varit synnerligen olämpligt under bilkörningen.

Jag frågar: "är detta sanning", och hör igen:

"Arvid var nära mig".

Väl hemkommen ringer telefonen och jag börjar då med frågan: "heter ni Arvid?"

"Nej, hur så?"

"Jo, jag har bestämt haft kontakt med pojken och han säger att "Arvid var nära mig, hur hänger det ihop?"

"Fru Gilmark, en man följde med mig i dag för att dragga och han heter Arvid."

"Ja, men om han var med er så var ni väl båda "nära pojken".

"Nej, jag gick ifrån ett tag och försökte skaffa ett längre rep och då gick Arvid ett stycke längre bort och draggade."

"Talade ni om för mig förra gången ni ringde, att någon person vid namn Arvid skulle följa med er?"

"Nej, det kan jag inte ha gjort för han erbjöd sig efter vårt samtal att följa med."

Jag fick en känsla av att den som drunknat hade fastnat. Jag fick inte tydligt veta var, men jag kunde se hur ån flöt från norr mot söder och att en lada eller dess knut låg nära vattnet. Detta stämde med den plats, där de sökte pojken. Tyvärr kunde jag inte få detta budskap tydligare så att det kunde bli till någon hjälp för att finna pojken och i dag när detta skrives har de troligen ännu inte funnit honom. Den man, jag samtalat med i telefon, lovade nämligen ringa, när de påträffat kroppen. Det är nu någon vecka sedan vårt sista samtal.

Att se in i framtiden

Jag tror, att man under vissa betingelser kan få vägledning. Man kan endast taga emot och man får inte missbruka det som gives. Framtvinga något går inte under några förhållanden.

Jag vill berätta en händelse som jag funnit märklig därför att det gällde en person, som betytt oändligt mycket för sammanhållningen under det sista världskriget, en person som jag själv inte har några som helst beröringspunkter med.

När Winston Churchill insjuknade lämnades rapporter om hans hälsotillstånd vid var nyhetsutsändning. På tisdagskvällen kom min man hem efter det nyheterna sänts och frågade hur det var med Sir Winston. Tillståndet var kritiskt, sade jag, ty så hade radion meddelat.

Jag hör då - utan att se något - hur en röst säger mig: "Han hämtas söndagmorgon, då får han gå över

Jag återgav orden ordagrant och min man säger nästan förskräckt: "nej, hur kan du säga så, det kan

du väl inte veta så bestämt". "Jo, jag *vet*. Det blir så. Han går över söndagsmorgon." Vår pojke kom samtidigt in och hörde samtalet. Vi talade sedan inte mer om det. På torsdagen gästade jag en väninna och då upprepade jag min vetskap om att Churchill skulle lämna jorden den följande söndagens morgon. Så skedde också. Omkring klockan 9 svensk tid och i London omkr. klockan 8. Churchill var mycket väl förtrogen med den värld som förberedde hans ankomst. I den engelska tidskriften *Psychic News* har hans son Randolph skrivit mycket om sin berömde fars intresse och förståelse för spiritualismen. [link](#)

Jag tror dock inte att det vore lyckligt om allt för mycket av "förutsägelser" gavs människorna i dag. Många skulle inte kunna bära det. I alla tider har det funnits personer som kunnat se in i framtiden. Dessa har inte haft någon behaglig tillvaro. Förr kallades de profeter, i dag har de inget namn, möjligen ordet "siare" och med detta namn följer ett ganska dåligt rykte och man sätter ingen tro till dem. I händerna på ansvarslösa personer kan givetvis en medial gåva missbrukas - men jag tror aldrig att en gåva av Gud till människors fromma kan missbrukas. Då tages den helt säkert bort.

Vår framtid är på sätt och vis förutbestämd. Någon sällsynt gång kan själen förnimma och hinna ifatt den.

Nu vet jag...

En dag ringde en dam från södra Sverige. Hon var intresserad av vår rörelse och bad om en del upplysningar. Jag kunde då - utan att hon bett om det - förmedla ett budskap. Hennes broder hade i en bilolycka mycket hastigt lämnat jordelivet. Han visade sig för mig, jag kunde beskriva honom - han berättar om olyckan. Han nämner ett namn och sade att det hade samband med hans död. Han nämnde namnet, Sven-Erik. Den jag samtalade med i telefon kunde inte förstå detta, hon kände ej till namnet.

Vidare sade han, att han kunde tala med sin syster och han tillade; sjuksyster. Jag blev konfunderad och frågade vad han kunde mena med det. Hade han någon syster andevärlden och varför nämner han sjuksyster?

Jo, den jag talade med var ju hans syster och hennes yrke var sjuksyster.

Han var i sina vibrationer så tydlig, att jag kunde förmedla en mängd budskap, som genast kunde bekräftas men jag fick ändå efter ett par dagar följande brev:

X-stad den 5 maj 1965

Fru Astrid Gilmark.

Som ett tack för samtalet i går ber jag få överlämna detta till en bukett blommor, jag har ej möjlighet att nå en blomster förmedling i dag.

Skall inte trötta fru Gilmark med långt brev men samtalet som rörde sig omkring min broder som omkommit vid en bilolycka, var så fantastiskt att jag måste tala om att jag tror. Allt som fru Gilmark hörde och såg stämde. Namnet "Sven-Erik" som jag inte kunde förstå meningen med, har jag nu fått förklaring till. Jag kom att tänka på långtradarchauffören som i rätten blev dömd som skyldig till olyckan och ringde min svägerska för att få veta hans namn. Svaret blev: han heter Sven-Erik.

Än en gång varmt tack.

Högaktningsfullt

N.N.

Han dog i Finland

Om de sörjande kunde ana hur glada och befriade många personligheter visar sig vara efter det de "gått över gränsen" till nytt liv, så skulle de inte sörja så svårt. Jag talade nyligen med en dam som berättade att hennes bror varit svart sjuk och nyligen avlidit.

Jag tycker inte om när man berättar för mig vem man vill ha kontakt med. Jag vill inte veta något. Jag kan ju inte bestämma att den eller den skal visa sig.

Men så skedde emellertid! En glad, frisk och trevlig man visade sig och sade: "jag hann inte fylla 50 år, innan jag kom hit." Han måste under jordelivet varit något av en idealist, som inte haft det så lätt. Detta stämde - likaså att han dog två dagar innan han skulle fylla 50 år. Han sade att han dött i ett annat land, vilket damen jag talade med emellertid förnekade. Eftersom jag inte kan ändra på vad jag får från "andra sidan" så sade jag återigen: "han säger, att han inte dött i Sverige".

"Nej, det har han ju inte, han dog i Finland."

Jag frågade varför hon inte genast hade förstått detta. "Hemma, det var ju Finland för honom och även för mig", svarade hon.

Han berättade vidare, att hans fru levde och att de hade två barn och han visade sig mycket stolt över dottern och någon examen hon nyligen tagit. Detta stämde. Det kom flera upplysningar, som omgående kunde bekräftas.

Därefter kom en personlighet som sade sig vara sjöman. Han ville göra gällande, att han till och med "haft sällskap" med den jag talade med. Han omtalade att de båda känt varandra då hon var 26 år och att det hade varit i Finland. Vid den åldern hade hon visserligen vistats ett tag i Finland men någon sjöman kunde hon inte minnas. Hans namn fick jag inte tydligt. Hon lovade tala om för mig, om hon kunde erinra sig vem mannen var. Detta hände nyligen och jag har ännu inte hört något ifrån henne, men för mig, som såg sjömannen, var han lika verklig som brodern som jag direkt fick veta att uppgifterna stämde in på.

Vårt samtal slutade som så många andra. Vi kom överens om att detta var märkligt, orimligt, men likväl sant. Kontakt är möjlig.

Operationen

Detta upplevde jag under en operation våren 1944. Under flera år hade jag haft besvär med halsmandlarna och vår läkare, doktor Flodquist föreslog operation och denna ägde rum på Sophiahemmet i Stockholm.

När jag placerats på operationsbordet fick jag narkos och så försvann mitt medvetande. Men ett annat medvetande gjorde sig gällande. Vi kan kalla det narkosdröm, sådant lär vara vanligt. Men under narkosen hände saker som gör att jag inte kan nöja mig med denna förklaring. Om inte läkaren, när jag skrevs ut, varit så envis och frågat ut mig så grundligt, hade jag nog aldrig fäst något avseende vid "drömmen", mer än att jag upplevt något märkvärdigt. Jag skulle tillskrivit detta narkosen.

Följande etsade sig nämligen så fast i mitt minne att jag ännu i dag har en stark minnesbild av händelsen.

Jag befann mig plötsligt på den gröna äng, man i sagoform alltid beskriver som himmelen... jag

vandrade mellan två ljusa, höga gestalter som förde mig framåt. Vi gick genom ett landskap, som var så vackert, att jag inte tror man kan finna på jorden någon plats så sagolikt skön. Skulle jag dock våga mig på en beskrivning som något så när motsvarar detta landskap, så blir det de mjuka, böljande kullarna runt Florens. Färgerna här var pasteller - ljusa, lätta. Vi kom genom en rikt blommande trädgård, men jag mindes att varken träden eller blommorna påminde om jordiska växter. Vi gick inte, vi skred framåt. Vi svävade - liksom förda av en osynlig kraft. Vi kom till ett cirkelformat tempel.

Det var inte en kyrka så som vi tänker oss den. Jag hörde musik och sång, men jag såg varken sångare eller musikanter. Allt var vitt - som alabaster. Här inne talade de båda följeslagarna till mig och de uppmanade mig mycket allvarligt och kärleksfullt **att förstå att jag inkarnerat på jorden för att utföra ett arbete**. De sade, att jag måste tänka på min vandel och leva så, att jag kunde bli till nytta för mina medmänniskor. Det var en del annat som sades mig som jag kan återge - men jag vill inte. Inte ännu, kanske längre fram i

tiden, när den tid, som visades mig, är närmare.

Jag frågade var jag befann mig, och fick till min förvåning veta att jag var i andevärlden, den värld alla människor kommer till efter döden. Jag protesterade förstås genast.

"Jag är inte död", sade jag, "jag lever ju, här är jag ju" .

I det samma kunde jag förnimma hur jag förs nedåt, nedåt, hela tiden denna känsla av att jag sjönk. Plötsligt står jag på golvet i operationsrummet och ser hur jag själv ligger på operationsbordet och hur doktor Flodquist står lutad över mig. Han ser orolig och allvarlig ut.

Mina ledsagare var fortfarande på var sin sida om mig, där jag stod mitt på golvet. Jag uppmanades att minnas denna vandring och att nu återgå till kroppen. Jag hade varit i gränslandet, sades det mig, och nu väntade de att min levnad skulle gå i en annan riktning än tidigare.

Många gånger har jag skämts över hur besviken jag väl ofta gjort dessa mina båda följeslagare i andevärlden. Ofta har jag tyvärr glömt deras visa ord.

Men lika vilt som jag protesterat, då jag fick höra att jag var i andevärlden - lika våldsamt försökte jag slippa att gå tillbaka till kroppen. Jag greps av förtvivlan att behöva lämna detta underbara, lätta tillstånd. Jag ropade: "nej jag vill stanna, jag vill stanna här". Med milt våld fördes jag framåt och jag kommer ihåg att det stod en förnicklad stol med runda hål i sitsen och jag grep tag i denna för att spjärna emot. Sedan minns jag inget - allt blev svart. När jag vaknade upp ur narkosen hade jag ganska besvärligt med halsen under en veckas tid.

När jag skulle lämna sjukhuset, och några dagar innan, hade doktor Flodquist varit mycket angelägen om att utfråga mig om jag upplevt något under narkosen. Först långt senare förstod jag, hur viktigt det varit för honom, att jag talat om precis allt, men jag vet, att jag då svarade undvikande. Jag ville väl inte att han skulle anse mig "konstig". När jag lämnade sjukhuset och tog farväl sade han:

"Innan fröken nu går, så måste jag berätta om en märklig händelse under operationen. Jag gör det bara därför att jag tror att det längre fram i livet kan ha en viss betydelse för er att veta detta.

Under operationen inträffade en oväntad, svår kris, hjärtat stannade och jag fruktade att livet flytt, och plötsligt, utan någon för mig begriplig anledning, slungades en stol omkull i operationsrummet och en hastig ryckning i hela er kropp kom hjärtverksamheten att sätta igång igen.

Det låter kanske konstigt i dag, när jag säger, att jag inte brydde mig så mycket om, vad han då berättade. *Jag visste ju* att jag gripit tag i stolen och inte ville återvända till kroppen. Jag hade haft en märklig upplevelse och det troliga är väl att även doktor Flodquist upplevt något oförklarligt.

-0-

Det har gått många år sedan denna händelse, men ju längre bort jag kommer ifrån den, ju närmare är jag den på något oförklarligt sätt. Något av den överjordiska skönhetsupplevelsen når mig ibland på mest skilda sätt.

En upplevelse i Österrike

Under några år har vi vistats under sportlovsveckan i Österrike för att åka skidor. Vi har sökt oss till Obertauern och har där faktiskt undvikit samröre med svenskar, mest för att få fullständig avkoppling och nyttig övning i tyska språket. Vi hade härliga dagar och trevliga kvällar bl.a. i sällskap med en advokatfamilj Bruni från Köln, som bodde på vårt hotell. Efter middagen brukade vi prata vid en kopp kaffe.

En kväll "såg" jag en man bredvid fru Bruni. Han höll en liten flicka i handen. Jag hade inte väntat få se något. Mannen omtalar att han var far till advokaten, men att fru Bruni aldrig sett honom i livet. Han talade en tyska, som inte alls liknade våra bekantas. Det var som om en skånsktalande person kommit in i ett sällskap bland norrlänningar. Dialekten var så säregen, att jag inte kunde placera den.

Men nu hade jag semester - nu skulle jag koppla av. Jag ville inte omtala min syn och samtala om andevärlden med dessa tillfälliga bekanta.

Bilden av mannen och flickan kvarstod tydligt ganska länge men jag ville inte ha någon "kontakt" utan föreslog min man att vi skulle dansa. Det gjorde vi rätt flitigt och klockan blev ganska mycket, då vi beslöt att gå till sängs.

Då dök ett samtalsämne upp, som vara resp. män som jurister inte kunde släppa. Jag sade att jag i alla fall tänkte bryta upp. Fru Bruni reste sig och gick samtidigt.

Hon frågade på väg upp till våra rum, om jag visste något om spiritualismen. Trodde vi i Sverige på det? Hon hade läst att i England kan man gå på spiritualistiska gudstjänster.

Jag blev förvånad. Verkligen förvånad och undrade varför hon frågade just mig.

Det hade fallit henne in, förklarade hon. Hon hade under flera år gjort ideliga försök att träffa någon att tala med om dessa ting, men alla hade bara skrattat och sagt att hon inte skulle anstränga sin hjärna med sådana "galenskaper."

Jag förstod att jag träffat en sökande människa. Jag förstod att jag måste hjälpa henne. Det var nog inte rätt av mig att draga mig undan utan jag skulle berätta det jag sett.

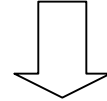
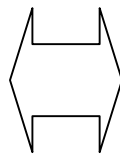
Vi satte oss i hennes rum och vi fick vara ostörda i nästan en timme. Jag berättade om mannen jag sett och vad han sagt. Det var rätt. Han hade varit död i många år och fru Bruni hade aldrig sett honom i livet. Av kort kunde hon förstå att den beskrivning jag gav kunde passa. Men språket det var typiskt för honom och från den provins han kom ifrån, det hade hon hört, ty hennes man brukade på skämt härma sin hemorts tungomål.

Men flickan som han höll i handen, vad hade sagts om henne? Hur såg hon ut?

Det var en liten, blond tös på 5-6 år, ganska olik herr och fru Bruni, som var mörka. Jag beskrev henne och kunde inte förstå att just flickan skulle få någon betydelse, men det fick hon.

Fru Bruni hade förlorat sin lilla flicka och hade sedan fått två flickor till, men sorgen och saknaden efter "stora-syster" hade varit svår och varit plågsam därför att det varit så mycket tragik förknippad med hennes död. Nu ville hon att jag skulle se flickan igen. Det kunde jag inte. Jag såg ingenting mera den kvällen.

Fru Bruni frågade vilken sorts människor det är som tror på spiritualismens lära. Jag sade att det är praktiskt taget alla kategorier och vi har medlemmar från alla samhällsklasser. Vår berömde skulptör Carl Milles var spiritualist och vågade stå för sin övertygelse i likhet med många andra författare och konstnärer. Carl Milles' skulpturverk "Guds hand" och "änglarna" talar sitt tydliga språk.

Kan någon predikan vara mera meningsfull och vacker än Bo Setterlinds dikt "Efter detta" i hans diktsamling "FRAMLING PÅ STRANDEN". Jag återger den här nedan med författarens tillstånd.

EFTER DETTA

Du frågar, vad det blir av oss, när denna klädnad, som är kött och blod, ej längre tjänar oss men bäddas ned i jord. Det stora som skall hända är, att när vi dör, Vi kommer till en annan värld.

Vi, som nu talar, tänker, känner, ser, behöver inte bära mer på denna kropp, som är förgänglighet, vi får en annan kropp, som är av evighet. Det stora som skall hända är, att allt vi dunkelt anat här till fullo skall förklaras, att vi få möta Herren Gud, att ansikte mot ansikte med kärlekens och nådens Gud en gång i evighetens klara värld vi såsom barn får vara.

*O, vilken lycka för envar,
som redan här på jorden har förstått att på Hans löftesord
med barnsligt hjärta svara.*

De två kvinnorna

Spiritualismen leder i bevis att livet fortsätter omedelbart efter döden och att förbindelse med andevärlden är möjlig. Utan att binda någon vid en viss trosbekännelse, framhåller spiritualismen människans personliga ansvar för tankar, ord och gärningar.

Parapsykologien är den vetenskapliga delen av spiritualismen och en av vårt lands mest kända parapsykologer var dr John Björkhem.

För en tid sedan ringde en dam till mig och sade, att hon blivit uppmanad av prästen i sin församling att taga kontakt med mig. Han förstod sig själv inte på spiritualismen, sade han, men han hade varit vän med dr John Björkhem och därför trodde han, att jag kanske kunde hjälpa henne.

"Vad säger då prästen i er församling om döden"? frågade jag.

"Han säger att Gud har dragit en gräns vid graven och att vi inte vet mera".

"Det är nog bäst ni vänder er till ett riktigt medium," svarade jag. "Jag är medial och ser ibland och ibland inte. Ett riktigt medium har större gåva".

Hon hade fått mitt namn och adress av prästen i församlingen och litade inte på någon annan, förklarade hon. Hon hade fått förtroende för mig och hon hade sett TV-programmet. Jag kände mig hjälplös och det lät jag henne förstå. Jag började med att säga till henne att om jag möjligen skulle få se något så måste *hon själv vara ärlig*; hon skulle säga ja eller nej, hon fick inte säga ja om hon inte var absolut säker på att hon kände igen eller förstod. Hon lovade detta och hon lät klok och förständig. Jag förklarade för henne att jag ser som i dimma, ibland tydligt, ibland är det omöjligt att förstå och få ett samband med det som gives mig. Ibland uppfattar jag endast röster, utan att se något.

Jag fann det märkligt att jag inte såg något nu, för jag kände att någon personlighet var närvarande. Det var liksom stopp och jag frågade:

"Har ni svårt för att tro på detta?"

"Ja, jag har svårt att tro. Jag tror inte heller att det finns en Gud. Jag skall tro på Gud om jag får se min man igen."

"Kära vän", sade jag, "vi har ingen rätt att ställa ultimatum - får vi kontakt med er man så är det av nåd, det är en kärleksfull Gud som ger oss detta."

Här "lossnar" det liksom och jag ser en man, beskriver honom men förstår, att han måste ha varit mycket kraftlös innan han gick över in i andevärlden. Han sitter i en säng och jag beskrev det.

Jag ser också en vänlig, blond dam som ordnar och liksom hjälper honom tillrätta. Han säger inget själv, ser bara oändligt trött ut.

Vem var kvinnan? Damen jag samtalande med i telefon ville absolut veta vem hon var.

Jag får då höra vänligt och milt - nästan ursäktande, att det inte hade någon betydelse *vem* hon var. Hon till-lade: "vi var kolleger".

Damen i telefonen blev allt ivrigare och ivrigare. Här borde jag kanske stoppat samtalet.

"Kunde inte kollegan säga sitt namn?"

Jag fick namnet. Alldeles riktigt. Exakt fick jag ett mycket ovanligt namn, som jag aldrig hört tidigare. Damen i telefonen började nu hejdlöst gråta och ropade "har *de* träffats, vad gör *hon* hos min man?"

Jag blev ganska betänksam, när gråten upphör och damen säger: "Fru Gilmark, den kvinnan ni såg hos min man var en sådan där människa, som såg andar. Hon var... spiritualist, tror jag det heter."

"Men kära ni, det är ju precis en sådan som ni nu vänder er till. Jag är också spiritualist. Tycker ni det är så hemskt, att jag har sett er man och kunnat beskriva honom."

"Nej, att ni såg honom var ju bra, men att ni såg den andra kvinnan det måste vara fel."

Samtalet avslutades. Jag såg ingenting mer. Men efter någon månad ringde damen igen. Jag sade, att jag inte vill eller kan förmedla budskap till henne för hon kanske får veta något, som gör mera skada än nytta.

Efter en tid får jag ett nytt samtal. Jag hade ju beslutat mig för att inte mer förmedla något budskap.

Det ena du vill... det andra du skall.

Jag får se hennes man igen. Ensam som väl var. Tydlig, absolut riktigt, det han berättade. Han beskrev villan där han bott, talade om massor av detaljer i hemmet, visade speciella saker och ting som han sysslat med, omtalade att han känt sig så ledsen över hustruns otålighet och att han var glad att vara på denna sidan nu. Han sade att han känt sig "lika skamfilad som husknuten" och så visade han mig hur färgen var borta på ena knuten av huset, som tydligen varit mest utsatt för väder och vindar. Han var kärleksfull och vänlig. Jag fick intrycket, att han inte haft så roligt alla gånger. Och jag tänkte jag säger det, för kvinnan måste väl ändå innerst inne ha förstått det, även om hon inte vill medge det för mig.

Vi har talats vid flera gånger damen och jag, och en gång frågade jag varför hon blev så förfärligt upprörd, när den ljusa, vänliga damen första gången visade sig för att hjälpa hennes man att ge sig tillkänna.

Det hade varit hans första fru - och de hade mycket riktigt varit kolleger och hon hade alltid varit svartsjuk på den första hustrun.

Amerikabrevet

Artiklar om min medialitet har varit införda, som jag nämnt, i en veckotidning och tidskriften hade hamnat i Amerika i Brooklyn hos en svensk, som vistats där ett 40-tal år. Jag fick en dag brev från honom, där han berättade, att ensamheten var svår för honom. Hans hustru Vera hade fått gå över i en annan värld. Nu undrade han, om jag möjligen kunde få kontakt med henne. Han uppgav sin adress.

Brevet låg 14 dagar kanske tre veckor innan jag besvarade det. Jag sätter in ett papper i maskinen och tackar för det vänliga brevet. Jag går ifrån maskinen för att hämta några tidskrifter och en bok att sända med. Då hör jag underbar musik ljuda... pianomusik. Det är klassisk musik, men jag kan inte avgöra vad som spelades. Jag ser en dam som rör sig med svårighet, det ser ut som om hon hade ont i fötterna. Hon är klädd i grå sjuksköterskedräkt och har ett dok om huvudet. Jag har inte sett just den dräkten här hemma och inte heller i Europa, så jag tänkte detta är kanske Vera i Amerika ... Jag säger: "välkommen, är detta kanske Vera?"

"Ja", hon ler mjukt och vänligt. Hon ber mig hälsa hennes make. "Han är sa ensam. Hälsa att jag lever, jag är alltid hos honom."

Jag blev glad och skyndade mig att skriva ned detta och sända iväg brev, bok och tidskrifter genast med flygpost.

Någon vecka efter detta fick jag ett brev från Amerika igen. Det innehöll bl.a. följande:

"Min hustru var mycket musikalisk och nästan var afton spelade hon för oss på pianot. Hon var sjuksköterska. Hon hade ofta besvär med sina fötter, vilka blev svullna och ömma. Jag skötte dem åt henne, ty jag har varit massör."

Vi har haft en ganska flitig brevväxling, och ibland har jag åter haft kontakt med Vera och hon har vänligt och ödmjukt bett mig komma ihåg hennes man. Jag har försökt sända böcker, tidningar och kort för att göra henne till viljes. Hon är så tacksam. Men det är intet mot vad hennes make är. Hans hälsningar genomstrålas av den tacksamhet han känner inför vetskapen om, att hans kära hustru trots allt kan förmedla sig med honom och vara hos honom. Han skriver ofta att han "känner sin hustrus närvaro - men kan ju inte se henne".

När jag besökte London hade jag lämnat min adress där till min amerikanske brevvän. Fick brev från honom som jag tog med till Belgrave Square 33. Jag hade brevet i min handväska under en seans. Det medium som förmedlade budskapen, beskrev Vera och sade att Vera egentligen kom från det stora

landet i väster men att hon för att hälsa till sin man måste komma till Sverige. Mediet fortsatte: "hon måste vara landsmaninna till er - men har ej vistats i hemlandet på många, många år". Mediet kunde också säga att jag åter skulle få kontakt med Vera. *Så har också skett.* Jag har önskat, att jag skulle få höra musiken igen, men det har jag inte.

-0-

Jag har en vän, kyrkoherden emeritus Johannes Uddin, Lindholmen. Han har varit spiritualist i 50 år. Han säger, att utan den vetskap han har om fortlevnaden, skulle han inte kunna förkunna ORDET. Kyrkoherde Johannes Uddin har en bror, även han präst och övertygad spiritualist. Dessa båda bröder har under många år följt utvecklingen av ett av våra bästa medier i Sverige. De har en stor samling seansprotokoll. Detta utmärkta medium, fru Märta Holmström, fick lämna jordelivet för något år sedan - men protokollen finns bevarade.

Komminister Martin Liljeblad, som under sin livstid varmt omfattade den spiritualistiska läran, fick följande meddelande i s.k. automatisk skrift. Jag medtager dem här som en avslutning på min lilla bok.

Om döden

Det är underligt, att tusenåriga primitiva åskådningar på det religiösa området kunna leva kvar, hur upplysta människorna än må bliva. På alla andra områden följer man en utveckling, som leder till allt större upptäckter och allt renare sanningar. De stora bärande huvudtankarna, när det gäller det religiösa, är liksom bundna i kedjor av forna tiders enkla människors uppfattningar. Vore det icke på tiden, att man ville göra detta klart för sig. Kyrkan får icke bli efter i utvecklingen, ty det tar den skada av.

För den minsta lilla eftertanke bör det vara klart, att döden ingår i Guds plan med allt levande. Hur kan man ens tänka sig, att två människors syndafall skulle så omskaka Guds planer och vända upp och ner på dem, så att den lekamliga döden skulle bli ett nytt moment i människans tillvaro, och att detta skulle draga med sig förbannelse för hela skapelsen? Det är fullkomligt omöjligt.

När Gud lät människorna framträda på jorden, var det under förutsättning, att de skulle leva där blott en liten tid för att fortsätta utvecklingen i en annan tillvaro. Döden är således av Gud bestämd från begynnelsen. Den är egentligen ingenting annat än en frigörelse från det, som tillhör jorden, nämligen kroppen. På samma sätt fast i något smidigare form sker övergången till de olika planen eller sfärerna. Vid övergången från den första till den andra sfären avlägges den för den första tjänliga kroppen **för att ikläda sig en mera eterisk, som passar för den andra sfären** och så allt vidare. Allt detta ingår i Guds obegripligt stora plan för varje människas utveckling. Därför bör människorna lära sig att taga döden som något helt naturligt. Det är icke mot naturen, som många präster vill göra gällande. Döden är icke ett straff för synden. Den är i stället Guds kärleksfulla och visa anordning. Hur skulle det vara att leva hundratals år med en gammal, utsliten kropp? Är det icke den största lycka att bli befriad från den?

Sedan kommer frågan, att många går bort i unga år. Ja, även i detta ligger en mening. Men det är emot Guds vilja, att t.ex. i krig förstöra de unga liv, som på jorden skulle fortsätta sin utveckling och utdanning.

Livet i himmelen

"När man kommer över hit, blir man förvånad över att man är alldeles densamme som på jorden, utom att man icke har den jordiska kroppen. Men vi har ändå en kropp, som Paulus kallar den himmelska. *Den har mycket större svängningstal än den jordiska, och det är därför endast särskilt begåvade, som kan se den.* Men icke ens dessa första kroppar är de enda. Ju längre vi kommer, desto finare blir våra himmelska kroppar, till dess vi når Gud själv.

Att beskriva den himmelska härligheten går icke, ty ni saknar ord och begrepp därför. Men om jag säger, att härligheten är det vackraste, skönaste och fullkomligt harmoniska, som ni kan tänka er, kan ni åtminstone ana det. Jag har sett mycket, och jag har förvånats över mycket, men jag har icke nått de högsta sfärerna. Icke ens jag kan föreställa mig, hur härligheten där skall te sig.

Ni har på jorden många gånger besvärligt, men tänk blott på att det hör jordelivet till, **och att det finns en mening därmed.** När man kämpat sig igenom livets svårigheter, blir det belöning därför i denna världen."

Den yttersta domen

...är ett stort ämne. Det är klart att det inte kan bli någon uppståndelse för den jordiska kroppen, som lägges ner i graven. Den går till sin förvandling. **Men kroppen är icke människan.** Den är blott det yttre omhöljet. Människan är anden iklädd själen eller den himmelska kroppen eller som teosoferna lära astralkroppen. När den lämnar den jordiska kroppen, går den till någon av de många boningarna på denna sidan. *Här finnes tillräckliga boningar för alla karaktärer.* I de mörka boningarna komma de, som på sätt och vis är sådana, att de icke kan få komma till de ljusa boningarna. Dit kommer också de, som på något sätt gjort illa mot det heligaste av allt, mot människolivet, det egna eller andras. I de ljusa sfärerna, som är otaliga eller rättare, där det finns otaliga olika platser, kommer de flesta människor, trots allt. Vi få icke tänka oss, att hedningarna skulle gå förlorade, därför att de icke är kristna. Säger icke Jesus själv, att många skola komma från östan och västan och sitta till bords med Abraham, Isak och Jakob i himmelriket. Syftar han därvid icke på de många som ännu icke har lärt något om Jesus Kristus? Vi kristna skall vara glada och tacksamma för den stora gudsuppenbarelsen, som givits här på jorden. Men de kristna skall akta sig för att förhäva sig över andra folk. Det finns hedningar, som kommer i mycket högre sfärer än många kristna, därför att de levat efter den lilla gudsuppenbarelsen, som de fått. Det är något, som ni alla borde tänka på.

Denne web-utg.lagd i mars 2018/rune ø./www.galactic.no

